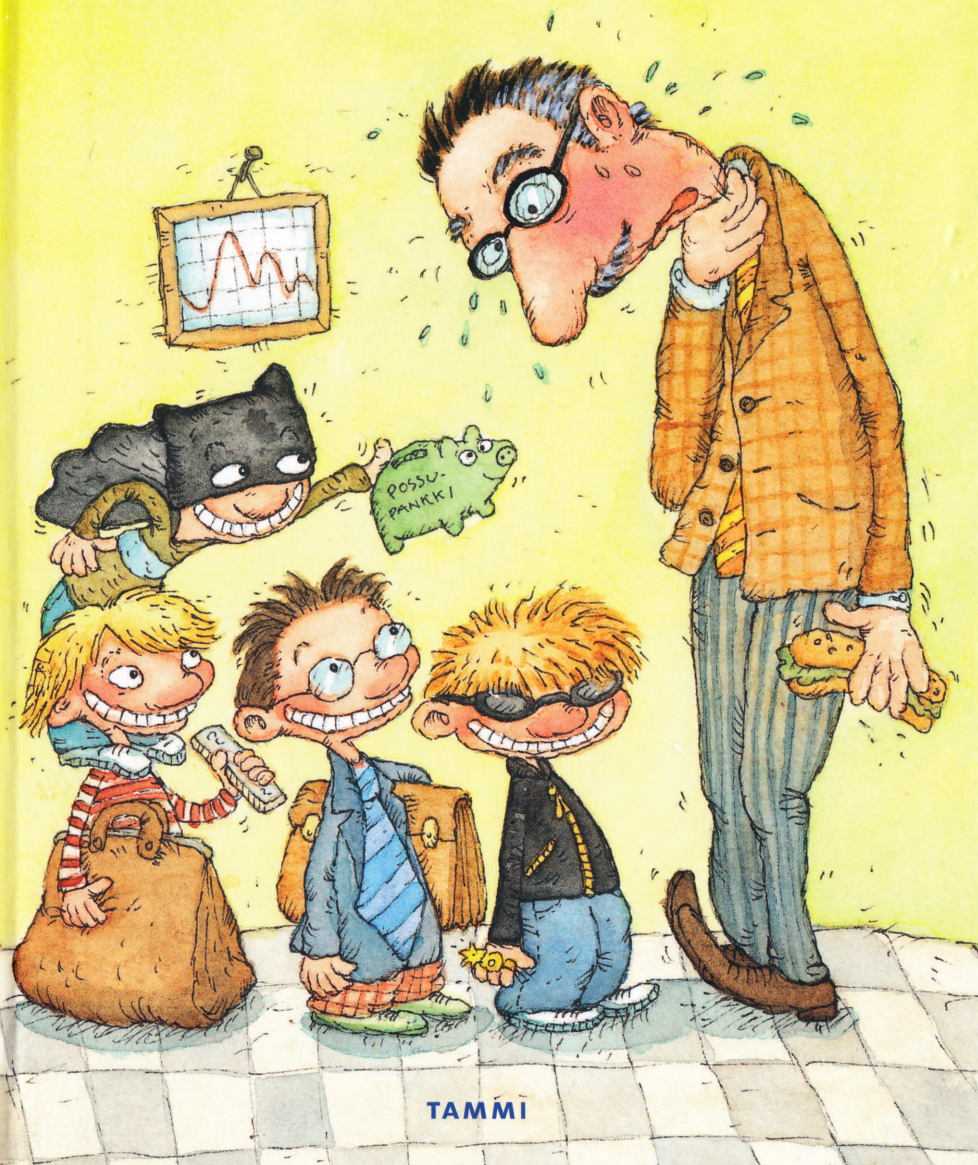

TIMO PARVELA

ELLA JA PATEROCK

TAMMI

ELLA-KIRJAT

Kirjava Kukko -sarjaa:

Ella ja kiristäjä
Ella teatterissa
Ella luokkaretkellä
Ella ja lopettaja
Ella ja Pate
Ella ja Pukari
Ella yökoulussa

Lastenromaanit:

Ella Lapissa
Ella ja Paterock
Ella aalloilla
Varokaa lapsia!
Ella ja seitsemän törppöä
Ella ja Äf Yksi

Yhteisniteet:

Ella ja kaverit 1–3
Ella ja kaverit 4–7

Kaverikirja:

Ella ja kaverit -ekstra

Äänikirjat:

Ella ja kaverit 1–3
Ella ja kaverit 4–7
Ella Lapissa

3. painos

Kannen kuva: Mervi Lindman

Kannen suunnittelu: Eevaliina Rusanen

© Timo Parvela, 2004

Painanut Otavan Kirjapaino Oy, Keuruu 2008

ISBN 978-951-31-3130-2

TIMO PARVELA

ELLA JA PATEROCK

**KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI**

KERTOTAULU

Minä olen Ella. Meillä on mukava luokka ja mukava opettaja. Tai oli. Viime aikoina meillä ei ole ollut ollenkaan mukavaa, koska Pate jää luokalleen.

- Mitä on kuusi kertaa yksi? kysyi opettaja.
- Kuusi, vastasi Tuukka.
- Kuusi kertaa kaksi? kysyi opettaja.
- Toinen kuusi, vastasi Tiina.
- Kuusi kertaa kolme? kysyi opettaja.
- Osapuilleen yhdeksänsataa, arveli Hanna.
- Kuusi kertaa neljä?
- Apua, sormet ja varpaat loppuvat kesken, kauhistuin minä.
- Kuusi kertaa viisi?
- Liian helppo. Minä en vastaa, vastasi Samppa.
- Kuusi kertaa kuusi?
- Minä pökkään kuusi kertaa kertoimeen, jos minun täytyy kertoa, uhkasi Pukari.

– Kuusi kertaa seitsemän?
– Kataja, sanoi Pate.
– Mitä? hämmästyti opettaja.
– Minä en osaa kertotaulua, valitti Pate. – Kaikki muut osaavat, mutta minä en.

– Opettelet sen tai jätät luokalle, sanoi opettaja. Sitten hän meni ikkunan ääreen pureskelemaan kynsiään.

Opettajan kynnet olivat jo hyvin lyhyet, sillä hän oli hyvin huolestunut. Opettaja oli huolestunut, koska hänen piti luopua koiristaan Kojosta ja Ootista, jotka ulvoivat öisin. Opettajaa ulvonta ei olisi haitannut, mutta samassa talossa asuvaa isännöitsijää se haittasi. Koirat ulvoivat öisin ja isännöitsijä päivisin.

– Sinulla on kuukausi aikaa hankkiutua eroon noista koirista, isännöitsijä ulvoi opettajalle.

– Mutta ne ovat puoliksi kojootteja ja niiden kuuluu ulvoa öisin. Se on niiden luonto, opettaja puolusti koiriaan.

– Koirat lähtevät tai minä hädän teidät. Minun kuuluu häätää. Se on minun luontoni, isännöitsijä sanoi.

Opettaja tietysti masentui. Päivästä toiseen hän vain kuulusteli meiltä kertotaulua kuuntelematta

kuitenkaan mitä me hänelle vastasimme. Opettaja seisoi ikkunan ääressä, huokaili ja pureskeli kynsiään.

– Mitä minä nyt teen? kysyi Pate, kun kello oli soinut. Häntä huolestutti se mitä opettaja oli sanonut luokalle jäämisestä.

– Opettelet kertotaulun niin kuin kaikki muutkin, ehdotti Hanna, joka on aina niin järkevä.

– En minä halua. Minä ryhdyn nimittäin rokkitaraksi, sanoi Pate.

– Eivätkö rokkistarit tarvitse kertotaulua? ihmetteli Tiina.

Me kaikki katsoimme Tiinaa säälien. Tiina on joskus niin viaton.

– Mitä rokkistrara sitten tekee, jos opettaja pyytää häntä kertomaan viiden kuudella? tivasi Tiina.

– Manageri kertoo sen hänen puolestaan, selitti Tuukka.

– Mikä on manageri? ihmetteli Samppa.

Me kaikki katsoimme Samppaa. Samppa on joskus niin lapsellinen.

– Manageri on tietysti sellainen, joka osaa kertotaulun, Tuukka selitti.

– Onko sinulla jo manageri? Hanna kysyi Patelta.

- Ei ole, sanoi Pate.
- Sitten sinä jäät luokallesi, sanoi Tiina.

Me kaikki katsoimme Patea. Meidän kävi häntä sääliksi. Rokkistara, joka on toisella luokalla vielä kuusikymppisenäkin, ei ole kovin katu-uskottava.

MANAGERI

Tuukan suunnitelma oli nerokas niin kuin aina. Tällä kertaa se oli kuitenkin vielä tavallistakin nerokkaampi. Tuukka nimittäin ryhtyi Paten manageriksi. Tuukka oli tietysti synnynnäinen manageri, sillä hän osasi kertotaulun paremmin kuin kukaan muu.

– Mikä tämä on? opettaja kysyi, kun Tuukka antoi kirjoittamansa listan opettajalle.

– Se on lista, selitti Tuukka.

– Kyllä minä sen näen, mutta mikä lista tämä on? opettaja halusi tietää.

– Se on lista asioista, jotka täytyy hoitaa kuntoon ennen kuin asiakkaani suostuu esiintymään täällä, Tuukka selitti.

– Asiakkaasi? Kuka se on? opettaja ihmetteli.

– Pate, Tuukka täsmensi.

Opettaja vilkaisi Patea, joka istui pulpetissaan ja hymyili Tuukan antamien aurinkolasien takaa. Meidän mielestämme Pate näytti tosi viileältä ja Tuukka oli loistava manageri.

- Oma pukuhuone? opettaja luki listasta.
- Asiakkaani tarvitsee rauhallisen tilan jossa hän valmistautuu päivän esiintymiseen, sanoi Tuukka.
- Virvokkeita?
- Vähintään kolmea eri laatua ja kaikkien on oltava kylmiä.
- Oma sisäänkäynti?
- Fanien takia.
- Oma parkkipaikka?
- Mieluiten aidattu, jotta uteliaat eivät pääse tyhjentämään asiakkaani polkupyörän takarengasta.
- Kirjoja?
- Ne ovat luonnollisesti minua varten.
- Tuhat euroa?
- Siinä on virhe, kauhistui Tuukka. Hän otti listan opettajalta ja teki siihen korjauksen.
- Satatuhatta euroa? opettaja luki äimistyneenä.
- Minä lisäsin siihen managerin palkkion. Summa kattaa loppukauden esiintymiset oppitunneilla, koulumatkat, kertotaulun ja managerin palkkion. Kol-

matta luokkaa varten on sitten luonnollisesti neuvoteltava uusi sopimus, Tuukka selitti.

Me kaikki jännitimme, mitä opettaja sanoisi. Meidän mielestämme Tuukan laatima sopimus oli hurjan hieno ja varsin edullinenkin. Opettaja voisi varmasti maksaa vaaditun summan omasta palkastaan.

– Pate, aloitti opettaja. Pate hymyili hänelle tosi viileästi. Opettajakin hymyili viileästi Patelle. Hänen hymynsä oli niin viileä, että meidän ihomme nousi kananlihalle. Patella oli selvästi vielä paljon oppimista viileydestä.

- Paljonko on kaksi kertaa kaksi? opettaja kysyi äänellä, joka muistutti pakkaslumen narinaa.
- Neljä, vastasi Tuukka.
- Minä kysyin Patelta, opettaja täsmensi.
- Neljä, vastasi Pate.
- Ei kelpaa, sanoi opettaja.
- Epäreilua, Tuukan vastaukset kelpaavat, mutta minun eivät, mutisi Pate.
- Et sinä mitään opi, jos toistelet toisten vastauksia, opettaja opetti.
- Minä en halua oppia mitään. Minä olen stara, sanoi Pate.
- Ja minä olen hänen managerinsa ja hoidan sekä

oppimisen että kertotaulun asiakkaani puolesta. Se lukee siinä sopimuksen alareunassa pienellä painetulla tekstillä, Tuukka sanoi.

Opettaja huokasi syvään. Hän katsoi Patea ja sitten Tuukkaa ja sitten paperia, jota yhä piteli kädessään.

– Miten on? Pistetäänkö nimi saman tien? kysyi Tuukka tarjoten opettajalle kynää.

Opettaja huokasi uudestaan. Hän otti Tuukalta kynän ja kirjoitti. Sitten hän käveli luokasta ulos.

Meitä kaikkia tietysti vähän hämmästytti se, että opettaja oli erehdyksessä kirjoittanut paperin sijasta Tuukan otsaan.

– Mitä siinä lukee? kysyi Tuukka, joka rypisteli otsaansa nähdäkseen mitä opettaja oli siihen kirjoittanut.

– Obladii obladaa! Hanna luki Tuukan otsasta.

– Tarkoittaako tuo sitä, että minun ei tarvitse opettaa kertotaulua? kysyi puolestaan Pate. – Menikö opettaja aitaamaan minulle parkkipaikkaa? Ja missä se minun pukuhuoneeni on ja ne virvokkeet?

Kukaan ei valitettavasti osannut vastata hänelle.

OPETTAJA PULASSA

Vaikka meistä oli tietysti tosi siistiä, että meidän luokallamme oli nyt oikea rokkistara, me olimme silti huolissamme opettajasta. Se johtui siitä, että me kuulumme kuinka opettaja ja opettajan vaimo keskustelivat käytävällä.

– Ei meillä ole muuta vaihtoehtoa, sanoi opettajan vaimo.

– Täytyy olla, vaikersi opettaja. – Kojo ja Ootti eivät pärjää ilman minua. Ne kaipaavat johtajaa.

– Emmekä me pärjää ilman asuntoa. Me kaipaamme lämpöä, sanoi opettajan vaimo.

– Muutetaan maalle, opettaja ehdotti.

– Siitä seuraisi vain lisää hankaluuksia. Kojo ja Ootti söisivät naapurin kanat ja pelottelisivat kylän lapset ulvonnallaan.

– Muutetaan merelle sitten, sanoi opettaja.

– Koirat lähevät tai sinä ja koirat lähдете, päätti opettajan vaimo keskustelun.

– Ihan totta. Ostetaan laiva ja muutetaan merelle. Siellä on tilaa ulvoa ja lapsikin saisi hengittää raitista meri-ilmaa. Minä voisin kalastaa ja sinä voisit pujottaa matoja koukkuun, opettaja yritti vielä, mutta opettajan vaimo oli jo mennyt.

Meidän kävi opettajaa sääliksi. Hänen suunnitelmansa oli meidän mielestämme loistava. Ainakin se oli paljon parempi kuin opettajan vaimon suunnitelma. Opettaja oli tavattoman luova, mutta hänen vaimonsa ei selvästikään ymmärtänyt sitä. Meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin auttaa opettajaa.

– Ostetaan opettajalle laiva, niin että opettaja ja opettajan perhe voivat muuttaa merelle, ehdotti Hanna.

– Hyvä idea, sanoin minä.

Kaikki muutkin olivat samaa mieltä, paitsi tietysti Samppa, jonka mielestä hänen ideansa olisi ollut parempi, jos hänellä olisi vain ollut sellainen.

– Mistä laivoja ostetaan? kysyi Tiina.

– Satamasta, tiesi Tuukka, joka on nero.

– Meillä on ongelma, sanoi Hanna ja näytti huolestuneelta.

Hanna näytti niin huolestuneelta, että mekin huolestuimme. Ongelman täytyi olla iso, ja se olikin.

– Jos me ostamme opettajalle noin vain laivan, opettaja voi luulla, että me yritämme lahjoa hänet, Hanna selitti.

– Miksi ihmeessä me yrittäisimme lahjoa opettajan? kysyin minä.

– Jotta Pate ei jäisi luokalle, sanoi Hanna.

Se oli totta. Opettaja saattaisi luulla, että me antaisimme hänelle laivan saadaksemme hänet unohtamaan, että Pate ei osannut kertotaulua. Ja siksi opettaja ei tietenkään hyväksyisi lahjaa ja hän ja koirat joutuisivat muuttamaan pois kotoa ja söisivät naapurin kanat ja lapset ja ehkä naapuritkin ja opettaja masentuisi entisestään eikä päästäisi Patea ikinä pois toiselta luokalta eikä Patesta silloin millään voisi tulla rokkistaraa, jos hänen täytyisi aina vaan opetella kertotaulua, jota hän ei halunnut opetella, koska hän halusi olla rokkistara. Kyllä asiat voivatkin olla umpisolmussa.

Me katsoimme Patea, joka riisui aurinkolasinsa ja hieroi silmiään. Hänen silmänsä punoittivat.

– Heinänuhaa, niiskautti Pate.

Meidän kävi Patea tosi paljon sääliksi. Kaiken

kukkuraksi Patella oli heinänuha, vaikka oli vasta huhtikuu eikä maassa kasvanut vielä heinän heinää. Rokkistarot ovat niin yliherkkiä. Rokkistarojen elämä oli välillä tosi kurjaa.

– Minä tiedän, keksi Hanna. – Annetaan laiva opettajalle koulunpäättäjäislahjaksi. Silloin hän ei epäile mitään.

Se oli tietysti totta. Ja saatuaan laivan opettaja ilahtuisi, muuttaisi merille perheensä ja koiriensa kanssa ja päästäisi Paten pois luokalta. Opettajasta tulisi taas onnellinen ja Patesta tulisi kuuluisa, ja hän voisi pitää opettajalle jäähyväiskonsertin satamassa.

Kaikki näytti taas selvältä. Oli kuin aurinko olisi pilkistänyt esiin pitkän sateen jälkeen. Patekin pisti aurinkolasit takaisin päähänsä. Hän näytti jälleen tosi viileältä. Pate näytti viileältä kuin napaketun viiksikarva. Rokkistarot toipuvat tosi nopeasti elämän takaiskuista.

– Minä en ymmärtänyt yhtään mitään, sanoi Pate.

– Se kuuluu asiaan, rauhoitti Tuukka. – Riittää kun minä ymmärrän ja sinä näytät viileältä.

– Ou jee, sanoi Pate.

– Paljonkohan laivat muuten maksavat? pohti Tiina.

Kukaan meistä ei tiennyt, mutta ei se ketään huollettanut. Satamassa se varmasti selviäisi.

LAIVA

Satamassa ei ollut yhtään laivaa. Se oli meille pettymys. Me olimme olleet aivan varmoja siitä, että satama olisi pullistellut erilaisia aluksia. Niiden mastot olisivat huojuneet hiljaa tuulessa ja me olisimme sitten vain valinneet sopivimman opettajalle ja hänen perheelleen. Satama oli kuitenkin täysin autio ja laiturit ammottivat tyhjiyttään. Meistä se oli tosi kummallista.

– Ehkä se johtuu siitä, että meri on vielä jäässä, ehdotti Tuukka.

Se oli tietysti totta. Tuukka oli oikeassa niin kuin aina, mutta se ei meitä paljon lohduttanut. Jos ei ollut laivoja, me emme myöskään voineet ostaa sellaista.

– Missä laivat ovat talvisin? ihmetteli Hanna.

Kukaan meistä ei ollut koskaan tullut ajatelleeksi sitä.

– Ehkä ne muuttavat etelään, niin kuin linnut, ehdotti Samppa.

– Ehkä ne kaivautuvat pohjamutaan niin kuin ruutanat, ehdotti Tiina.

– Ehkä ne talvehtivat siemeninä niin kuin kukat, ehdotti Hanna.

– Ehkä minä heivaan halssilla klyyvariin sitä, joka on piilottanut laivat, ehdotti Pukari.

– Ehkä meidän pitäisi mennä kotiin ennen kuin äiti löytää meidät, ehdotti Samppa.

– Ehkä laivat viettävät talvet horroksessa niin kuin meidän isä, ehdotti Pate.

– Viettäkö teidän isä talvet horroksessa? kiinnostui Hanna.

– Ja kesät, vakuutti Pate. – Talvet sohvalle ja kesät riippumatossa.

– Ehkä meidän pitäisi kysyä neuvoa, arveli Tuukka lopulta.

Me katselimme ympärillemme, mutta autiossa satamassa ei ollut ketään jolta kysyä. Oli vain tyhjä satamakioski, liputtomia lipputankoja ja pressuilla peitettyjä möykkyjä, jotka muistuttivat suunnattomia sammalmättäitä.

Me olimme jo lähdessä kotiin, kun Paten piti

päästä vessaan. Pahaksi onneksi kaikki vessat olivat kiinni, eikä pensaissa ollut tietysti ainuttakaan lehteä näköesteeksi. Patelle jäi ainoaksi vaihtoehdoksi kaivautua yhden pressumöykyn suojaan. Me muut odotimme ulkopuolella.

– Arvatkaapa mitä minä löysin? kuului Paten ääni pressun alta.

– Me emme halua tietää, sanoi Hanna.

– Täällä on laiva, sanoi Pate.

Me kurkistimme pressun alle ja hämmästyimme. Paten lisäksi siellä todellakin oli laiva. Ei mikään valtamerialus, mutta suuri se oli kumminkin.

– Täälläkin on laiva! huusi Tuukka, joka oli juosut toisen pressumättään luokse.

– Ja täällä! Hanna huusi kolmannen luota.

Se oli ihmeellistä. Koko satama oli sittenkin täynnä laivoja ja veneitä, mutta ne olivat kaikki piilossa peitteiden alla. Me juoksimme ympäriinsä, hihkuimme ja kurkistelimme aluksia. Niitä oli tosi monenlaisia: pieniä, suuria, tummia, vaaleita, lyhyitä, pitkiä, uusia, vanhoja, parrakkaita ja parrattomia.

Tosin Parrakas ja Parraton eivät olleet laivoja laisinkaan. Me löysimme heidät istumasta erään laivan vierestä. He olivat pressun alla ja söivät herne-

keittoa suoraan purkista. Parrakas oli aika iso ja roteva ja hänellä oli lippalakki. Parraton oli pieni ja melko ruipelo. Parrakkaan iästä ei voinut sanoa mitään, koska hänen naamaansa ei erottanut parran sisästä. Parrattomankaan iästä ei oikein saanut selkoa, sillä se oli koira.

Me keräännymme heidän ympärilleen.

– Mitäs kersat etsii? kysyi Parrakas. Hänen äänensä oli omituisen kimeä.

– Laivaa, sanoi Hanna.

– Mihinkäs ne laivaa tarttee? kysyi Parrakas.

– Me ostamme sen, sanoi Tuukka.

– Milläs kersat laivan ostaa? kysyi Parrakas.

– Rahalla ostetaan, sanoin minä.

– Mitäs kersat laivasta maksaa? kysyi Parrakas.

– Satatuhatta, sanoi Pate.

Me katsoimme Patea yhtä hämmästyneinä kuin Parrakaskin. Sitten Parrakas nousi ja veti pressun laivansa päältä. Parraton puolestaan haukahti ja heilutti häntäänsä.

– Ostakaa hyvä laiva. Saatte sen halvalla. Sadallatuhanella saatte, lupasi Parrakas.

Me katsoimme laivaa. Se ei ollut kovin iso, ehkä kahden auton mittainen. Se oli puinen ja siinä oli

päällä koppi, jossa oli ikkunoita. Laiva vaikutti aika vanhalta. Sen kyljestä puuttui monta lautaa, sen maali oli kulunut ja kopin kaikki ikkunat olivat rikki.

– Onko tuo muka hyvä laiva? kysyi Tuukka.

– On, sanoi Parrakas. – Ja halpa.

– Sen kyljestä puuttuu pala, huomautti Hanna.

– Se on tuuletusikkuna, selitti Parrakas.

– Mutta sehän jää vedenpinnan alapuolelle, sanoi Tiina.

– Sepä se, piilossa on siellä. Ei pistä silmään. Sitä paitsi siitä voi katsella kaloja, selitti Parrakas.

– Minä muksautan tuota kyllä kokkaan, jos se pysyy edes pinnalla, sanoi Pukari.

– Ja minä läpsäytän sinua pyllylle, jos kosket minun laivaani, sanoi Parrakas.

– Se on aika vanha, arvioi Pate.

– Ja sinä olet aika nuori, arvioi Parrakas.

– Ikkunat ovat rikki, sanoin minä.

– Tässä mallissa niiden kuuluu olla rikki, sanoi Parrakas.

– Maali on kulunut, keksi Samppa.

– Kuulkaa, tämä on laiva eikä mikään tivolikaruselli, sanoi Parrakas.

– Vuh! sanoi Parraton.

Parrakas kuulosti niin loukkantuneelta, että me emme enää uskaltaneet kysyä mitään laivan moottorista, joka lojui osat levällään maassa ja näytti lähinnä kaatopaikkajätteeltä.

– Että miten on? Ostaako kersat laivan, vai puhuuko ne vaan? kysyi Parrakas.

Meidän mielestämme se laiva oli tosi hieno. Me halusimme tietysti ostaa sen opettajalle, joka ilahtuisi varmasti. Harmi vain, että meillä ei kuitenkaan ollut sataatuhatta euroa, ei edes sataa. Siksi me kaikki yllätyimme, kun Tuukka ojensi Paten managerisopimuksen Parrakkaalle.

– Käykö tämä maksuksi? kysyi Tuukka.

Parrakas tutki sopimusta innokkaasti. Siinä tietysti sanottiin selvästi, että opettaja maksaisi sataatuhatta siitä hyvästä, että Pate kävisi koulua ja Tuukka osaisi kertotaulun.

– Ja kuka on tämä rokkistara? kysyi Parrakas lopulta.

Me osoitimme Patea, joka nosti kaksi sormeaa pystyyn ja hymyili viileämmin kuin kertaakaan aiemmin. Pate näytti viileältä kuin vetokoiran kulmahammas.

- Aika tuntematon, totesi Parrakas.
- Mutta tosi viileä, huomautti Hanna.
- Aika nuori, totesi Parrakas.
- Mutta kypsä ikäisekseen, kehui Tiina.
- Osaako se laulaa? kysyi Parrakas.
- Ei sen tarvitse. Sillä on manageri, selitin minä.
- Sen aurinkolasit ovat vinossa, sanoi Parrakas.
- Erikoismalli. Niiden kuuluu olla, selitti Tuukka.
- Aika pieni ja väritön, totesi Parrakas.
- Kuulkaa, tämä on rokkistara eikä mikään sirkuspelle. Pate on ehkä pieni, mutta summa on suuri, huomautti Tuukka.

Parrakas katsoi vielä paperia. Parraton nuuhki Paten lahjetta.

- Tästä puuttuu allekirjoitus, huomautti Parrakas.
- Se on minun otsassani, näytti Tuukka.
- Obladii obladaa. Taitaa olla joku ulkomaalainen? ihmetteli Parrakas.

- Hän on meidän opettajamme, kertoi Hanna.
- Entä milloin me saamme rahat? kysyi Parrakas.
- Heti kun opettaja maksaa ne meille, lupasi Tuukka.

- Mitäs tuumit, Parrakas kysyi Parrattomalta.
- Vuh, sanoi Parraton ja nuolaisi Paten nilkkaa.

- Sovittu, sanoi Parrakas ja ojensi kätensä.

Tuukka kätteli Parrakkaan ja me kaikki hymyilimme. Me omistimme nimittäin laivan. Tai ainakin melkein. Heti, kun opettaja maksaisi Tuukalle sata-tuhatta euroa siitä, että Pate kävisi koulua, me voisimme maksaa laivan, jonka sitten antaisimme opettajalle, että Paten ei tarvitsisi käydä koulua. Tosi yksinkertaista.

- Paten sopimus on minun siihen saakka, kunnes saan teiltä rahat. Jos rahoja ei kuulu, minä pidän sekä laivan että sopimuksen, sanoi Parrakas.

- Mitä se tarkoittaa? Tuukka halusi tietää.

- Se tarkoittaa sitä, että Pate purjehtii meidän mukamme maailmankiertueelle, jos rahoja ei kuulu, Parrakas suomensi.

- Kuulostaa reilulta, arveli Tuukka.
- Ou jee. Keikkaa pukkaa, riemuitsi Pate.

ELVIIRA

Meidän mielestämme Parrakas oli tosi reilu. Vaikka hän tavallaan omistikin Paten, hän antoi Patelle silti luvan asua kotonaan ja käydä koulua. Sitten me joko maksaisimme laivan tai he purjehtisivat Paten kanssa maailmankiertueelle. Meillä oli onnea, kun me tapasimme niin ystävällisen ja ymmärtäväisen kauppamiehen.

Harmi vain, että opettaja ei ollut ollenkaan yhtä reilu ja ystävällinen. Tuukka nimittäin kysyi häneltä, koska hän aikoi maksaa meille Paten sopimusrahat.

– Saatte rahat heti, kun tuotte minulle kultamunia munivan kukon, opettaja lupasi.

Me tietysti tiesimme, että opettaja yritti huijata meitä. Muniva kukko oli paljon arvokkaampi kuin satatuhatta euroa. Jos me löytäisimme munivan ku-

kon, me antaisimme sen tietysti Parrakkaalle maksuksi laivasta, jonka me sitten antaisimme opettajalle, joka ei selvästikään ymmärtänyt omaa parastaan.

– Paljonko on kuusi kertaa kuusi, opettaja kysyi Patelta.

– Tammi, vastasi Pate.

– Asiakkaani kieltäytyy vastaamasta, sanoi Tuukka.

– Sano asiakkaallesi, että hän on toisella luokalla vielä hampaattomana eläkevaarinakin, jos ei opettele kertotaulua, opettaja sanoi Tuukalle ja meni sitten ikkunan ääreen pureskelemaan kynsiään.

Koulun päätyttyä me pidimme palaverin. Me pidimme palaverin Paten kotona, koska Paten äiti oli leiponut pullaa edellisenä päivänä.

Meidän suomme olivat täynnä pullaa ja Paten huoneen seinät olivat täynnä julisteita. Kaikissa julisteissa oli saman naisen kuva. Kukaan meistä ei kuitenkaan tunnistanut häntä.

– Se on Elviira, selitti Pate.

– Ahaa, sanoimme me, vaikka kukaan meistä ei siltikään tuntenut häntä.

– Elviira on rokkikuningatar, Pate täsmensi. – Mi-

nusta tulee samanlainen. Kaikki ihailevat minua ja sanovat toisilleen: ”Tuolla menee Pate. Pate on rokkikuningas.”

Me katsoimme Patea ja sitten me katsoimme kuvia Elviirasta. Kummallakin oli aurinkolasit, mutta siihen yhtäläisyydet sitten loppuivatkin. Elviiralla oli musta tukka, Patella vaaleanruskea. Elviiran tukka kasvoi selkään asti, Paten tukka kasvoi ainoastaan silmille. Elviira oli iso, Pate pieni. Elviiralla oli isot tissit, Patella ei ollut tissejä ollenkaan. Elviira oli kuuluisa, Pate tuntematon. Elviiralla oli upea avo-auto, Paten polkupyörästä puuttui takalokasuoja. Elviiralla oli hienot vaatteet, Paten farkuissa oli reikä polvessa... Äkkiä me tajusimme, ettei Patesta koskaan tulisi sellaista kuin Elviira. Se tuntui meistä aika surulliselta.

– Sitten, kun minä olen samanlainen kuin Elviira, kaikki ihailevat minua eikä kukaan enää naura minulle, jos minä sanon jotain hassua, sanoi Pate.

Me olimme hiljaa. Pate nousi ylös ja käveli levottomasti huoneessaan. Hän siirsi pöydällä olevaa valokuvaa, järjesteli levyhyllyään ja vilkuili samalla meitä. Me emme osanneet sanoa mitään. Emme oikeastaan voineetkaan, sillä jokaisen kurkussa tuntui

olevan iso pala, eikä se ollut pullaa vaan jotain paljon kovempaa.

Pate otti hyllystään Elviiran levyn ja pani sen soimaan. Muhkean pehmeä lauluääni täytti koko huoneen. Ääni oli tumma ja lämmin, mutta siinä oli metallinen värinä. Tuntui siltä kuin meihin olisi pistetty sähkövirta. Olo helpottui ja äkkiä rupesi tuntemaan hyvältä ja levolliselta. Huolet ja epäilykset kaikkosivat. Meitä hymyilytti, sillä me olimme varmoja, että kaikki vielä järjestyisi. Me saisimme sata-tuhatta euroa, jolla me ostaisimme laivan. Opettaja saisi laivan ja hänen perheensä tulisi onnelliseksi. Ja Pate... Me katsoimme Patea, joka istui nyt sängyllä huojuen hiljaa musiikin tahdissa. Juuri silloin ikkunasta singahti sisään valonsäde, joka kehysti Paten aurinkolasien peittämät kasvot. Pate oli kuin taivaallisessa kohdevalossa ja näytti aivan... rokkikuningas Patelta.

RAHAA

Me aloimme epäillä, että opettajalla ei ollut aikomustakaan maksaa Patelle. Me epäilimme sitä siksi, että opettaja ei ollut vielääkään järjestänyt Patelle omaa pukuhuonetta, sisäänkäyntiä tai edes virvokkeita, parkkipaikasta nyt puhumattakaan. Tuukka kyllä esitti, että hänen asiakkaansa voisi väliaikaisesti tyytyä käyttämään opettajan omaa pukuhuonetta ja sisäänkäyntiä, mutta opettaja vain nauroi.

– Kaikin mokomin. Mutta vain sillä ehdolla, että kerrotte minulle heti kun löydätte ne. Itse asiassa minä olisin ilahtunut jo pelkästä omasta vaatekoulusta, sillä sitäkin minä olen etsinyt viimeiset viisi-toista vuotta, opettaja sanoi ja pyyhki naurun kyyneleitä silmäkulmastaan.

Meistä oli tietysti kummallista, että opettaja oli hukannut niin paljon kaikkea. Ehkä opettajalla oli

huono suuntavaisto. Tietysti meitä vähän harmitti, että opettaja itse sai hukata kokonaisen pukuhuoneen, mutta meille hän merkitsi rastin taululle jo pelkän koulukirjan unohtamisesta. Aikuiset ovat joskus tavattoman epäreiluja.

Joka tapauksessa me tajusimme, että meidän oli hankittava rahat opettajan laivaan jostain muualta. Onneksi Tuukalla oli suunnitelma. Tietysti oli, sillä Tuukka on nero.

– Mistä rahaa saa? Tuukka kysyi meiltä.

– Äidiltä, sanoi Tiina.

– Pullonpalautusautomaatista, tiesi Hanna.

– Korvasta, sanoi Pate.

– Saatko sinä rahaa korvasta? hämmästyti Hanna.

– Saan. Ja kerran isä väänsi lantin minun nenästänikin, Pate muisteli.

– Minä väännän sinun isääsi pankkiautomaatista, jos hän yrittää vääntää minun nenääni, Pukari ilmoitti.

– Nonni, minä arvasin. Kaikki muut saavat rahaa korvasta ja nenästä ja vaikka mistä ja minä saan vain ihan tavallista viikorahaa, murehti Samppa.

– Pankista. Rahaa saa pankista, huokasi Tuukka.

Niinpä me menimme pankkiin, mutta emme me

tietenkään voineet mennä sinne noin vain. Me kaikki tiesimme, että pankki on tosi arvokas paikka, jossa työskentelee hurjan tärkeitä ja rikkaita ihmisiä. He nauraisivat meidät takuulla pihalle, jos me muutta mutkitta marssisimme sisään pyytämään rahaa. Meidän piti olla ovelia. Ja aina kun me olimme ovelia, me naamioiduinme.

Pate oli tietysti Pate, mutta hän oli myös rokkitara. Patella oli musta nahkatakki, aurinkolasit ja monta kimaltavaa sormusta, jotka tosin olivat aika suuria ja Pate joutui pitämään kättään nyrkissä, etteivät ne putoaisi.

Tuukka oli Paten manageri. Hänellä oli solmio ja salkku.

Me muut olimme Paten bändi, paitsi Samppa, joka halusi olla Batman.

Minulla oli huuliharppu, Hannalla oli kapulat, Tiinalla oli triangeli ja Pukarilla oli nyrkkeilyhanskat, koska hän oli lyömäsoittaja. Sampalla oli tietysti viitta ja naamio. Lisäksi meillä kaikilla oli kassit rahat varten.

Me näytimme tosi hienoilta ja vakuuttavilta, kun me astuimme pankkisaliin. Sen tiesi jo siitäkin, että kaikki ihmiset kääntyivät katsomaan meitä. Salissa

oli korkeita pankkitiskejä, joiden takana istui hienosti puettuja ihmisiä. Tiskien toisella puolella istui tai seisoskeli tavallisia ihmisiä, joilla kaikilla oli kädessään pieni numerolappu. Ihmisiä oli tosi paljon, joten me emme viitsineet jäädä jonottamaan, vaan marssimme suoraan huoneeseen, jonka ovesta luki: Pankinjohtaja. Oven vieressä tosin paloi punainen valo, mutta Tuukka selitti sen olevan tavallisia ihmisiä varten. Rokkiorkestereilla oli eri säännöt, ja Batmanilla tietysti myös.

– Päivää, Tuukka sanoi pankinjohtajalle, joka oli setä ja söi parhaillaan aamiaista.

Pankinjohtaja puolestaan ei sanonut mitään. Se oli meistä tosi epäkohteliasta, vaikka johtuikin luultavasti siitä, että pankinjohtaja yski niin kamalasti. Pankinjohtaja yski, koska oli juuri nielaissut palan sämpylää väärään kurkkuun.

– Me tulimme hakemaan rahaa, Tuukka esitteli asiansa, kun pankinjohtaja taukosi hetkeksi yskimästä.

– Niin että missähän me voimme täyttää kassit? Tuukka kysyi vähän hermostuneena, kun pankinjohtaja vain tuijotti eikä vieläkään sanonut mitään. Hänen kasvonsa sen sijaan puhuivat sitäkin enem-

män. Me katselimme lumoutuneina, kun sen sedän silmät pullistuivat niin, että hän muistutti jo aivan lehtosammakkoa. Samaan aikaan hänen kasvonsa muuttuivat koko ajan punaisemmiksi. Itse asiassa ne olivat jo sangen samanväriset kuin ovivalo.

– Minä olen manageri ja tämä tässä on rokkistara ja hänen bändinsä, Tuukka esitteli meidät varmuuden vuoksi.

– Ja minä olen Batman, esitteli puolestaan Samppa.

Nyt meitä kaikkia alkoi toden teolla hermostuttaa, sillä pankinjohtaja oli edelleen kummallisen hiljaa. Hänen naamansa sinersi. Meistä rupesi tuntumaan, ettei setä ollutkaan mikään tavallinen pankinjohtaja eikä edes lehtosammakko, vaan pikemminkin ihmiskameleontti. Kaiken lisäksi hänen kurkustaan rupesi kuulumaan outoa vinkunaa ja hänen kätensä alkoivat huitoa hurjasti ylös ja alas kohti kurkkua ja selkää. Meidän mielestämme setä käyttäytyi vähän oudosti, mutta toisaalta tämä oli ensimmäinen kerta, kun me tapasimme pankinjohtajan. Tuukka ainakin oli vakuuttunut siitä, että kaikki sujui suunnitelmien mukaan.

– Johtaja tahtoo tanssia. Musiikkia! Tuukka komensi ja heilutti sormillaan tahtia.

Me pistimme parastamme. Minä puhalsin huuliharppua, Hanna napsutti kapuloita ja Tiina tiukutti triangelilla minkä kerkisi. Pukari varjonyrkkeili, Samppa liihotti ympäri huonetta viitta lepattaen ja Pate ei tietenkään tehnyt mitään, sillä hänellähän oli manageri sitä varten. Sen sijaan hän oli viileä kuin suden ylähuuli. Se oli mahtavaa. Meidän ensimmäinen keikkamme ja yleisö eli heti täysillä mukana. Pankinjohtaja nimittäin hoiperteli sinne tänne hassusti heiluen. Hän riuhtoi ja kumarteli musiikin tahdissa tosi notkeasti ollakseen niin arvokas ja rikas mies. Meillä oli tosi hauskaa ja hirveä meininki aina siihen saakka, kunnes pankinjohtaja erehtyi Pukarin tielle. Kuului muks, kun Pukarin viuhuva nyrkki tärähti pankinjohtajaa vatsaan. Kuului flop, kun pankinjohtajan suusta lennähti sämpylänpala, joka kiisi suhisten huoneen poikki ja läjähti keskelle Sampan otsaa.

– Nonni, minä arvasin, vingahti Samppa. – Batmania ei kunnioita enää kukaan.

Musiikki taukosi ja me odotimme kauhistuneen hiljaisuuden vallassa, mitä pankinjohtaja sanoisi. Me pelkäsimme, että Pukari oli ainoa pilannut meidän mahdollisuutemme saada rahaa. Pankinjohtaja

oli lysähtänyt takaisin tuoliinsa ja aukoi suutaan kuin kala. Hän osasi tosi hienosti matkia erilaisia eläimiä. Hänen kasvonsa olivat taas ihan tavallisen väriset ja hänen hengityksensä päästi jännittäviä vinkuvia ääniä aivan kuin hän olisi viheltänyt sisäänpäin. Me vilkaisimme Tuukkaa soittimet valmiina, mutta Tuukka pudisteli päätään. Me siis vain odotimme. Lopulta pankinjohtaja käänsi päänsä kohti Pukaria.

– Kiitos, hän sanoi vähän vaisulla äänellä.

Meistä oli tietysti mukavaa, että setä oli pitänyt konsertista, mutta olisi hän voinut olla hiukkasen innostuneempi ja kiittää meitä muitakin. Kaikki me olimme tehneet parhaamme.

– Eipä kestä, sanoi Tuukka. – Jokohan me nyt voimme hakea ne rahat?

– Te tarvitsette siis rahaa lainaksi, pankinjohtaja kysyi ja hymyili hiukan.

– Ei, kun omaksi, Tuukka täsmensi.

– Vai niin, sanoi johtaja. Hän painoi pöydällään olevaa nappia ja puhui laatikkoon.

– Irma, voitko tulla käymään?

Me olimme hiukan hämmentyneitä, kun me marsimme ulos pankista. Meillä jokaisella oli säästö-

possu. Tuukka oli kyllä ehdottanut, että jos pankissa ei ollut tarpeeksi rahaa kaikkiin kasseihin, me olimme voineet ottaa aluksi vaikka vain parikin kassillista, mutta pankinjohtaja ja Irma olivat vain hymilleet ja antaneet meille keksit ja säästöpossut. Sitteen pankinjohtaja oli pudottanut jokaisen possuun euron ja sanonut, että eurossa on kanta-asiakassuhteen alku. Me emme kyllä käsittäneet, mitä me tekimme possuilla, joissa oli yksi vaivainen euro. Paitsi tietysti Sampalla, joka oli tunkenut keksinsä säästöpossuun eikä saanut sitä enää pois.

– Nonni, minä arvasin, parkui Samppa.

Meitä muitakin itketti, sillä meidän kassimme olivat edelleen tyhjät.

KEVÄTTÄ ILMASSA

Laiva kökötti edelleen pressun alla satamassa. Me olimme tulleet katsomaan sitä koulun jälkeen, kun emme muutakaan keksineet. Leuto tuuli pullisteli laivojen ja veneiden peitteitä. Aurinko lämmitti jo takin selkämystä ja kaikkialla tuoksui kevät.

Me kurkistimme pressun alle, mutta Parrakasta ja Parratonta ei näkynyt missään. Ehkä he olivat menneet ostamaan lisää hernekeittoa, tai sitten he olivat ruokalevolla.

Me epäröimme hetken, mutta kun ketään ei näkynyt, pujahdimme tutkimaan laivaa tarkemmin.

Peitteen alla oli lämmintä. Sen läpi tunkeva valo muutti kaiken vihertäväksi niin että me näytimme joukolta marsilaisia. Laivan perässä oli puiset tikkaat, joita pitkin pääsi ylös kannelle.

Aivan laivan perässä oli syvennys, jossa oli pui-

set penkit. Syvennyksestä pääsi keskellä olevaan koppiin, jossa oli ruori, pari penkkiä ja puinen pöytä. Kopissa oli vielä lisäksi kapea ovi, josta pääsi alas johtaviin portaisiin. Me kurkistimme ovesta ja näimme, että alhaalla oli paljon enemmän tilaa kuin olisi äkkipäätään arvannut. Siellä oli ainakin kuusi kapeaa vuodetta, pieni keittiö ja paljon köysiä ja muuta tavaraa, jota ilmeisesti tarvittiin laivassa. Me emme kuitenkaan uskaltaneet alas ilman valoa.

Ohjauskopin edessä olikin sitten vain pelkkä sileä puukansi, jota kiersi kaide. Kaiken kaikkiaan laiva näytti meidän mielestämme tosi hienolta, eivätkä rikkinäiset ikkunat tai muutkaan puutteet tuntuneet enää kovin suurilta.

– Opettaja ilahtuu varmasti, tuumi Hanna.

– Opettaja, opettajan vaimo ja lapsi mahtuvat tänne mainiosti, ilahtui Tiina.

– Opettaja voi rakentaa Kojolle ja Ootille kopin tuonne keulaan, arveli Tuukka.

– Minun käy opettajaa kateeksi, huokasin minä.

– Tai Patea, Tuukka huomautti.

Se oli tietysti totta. Mehän emme vielä edes tienneet, lähtisikö laivalla opettaja vai Pate.

Me olimme juuri poistumassa, kun pressua raotettiin ja Parrakkaan parrakas pää pisti esiin.

– Kappas, jänöjä laivalla, tuumi Parrakas.

– Me tulimme katsomaan meidän laivaamme, Tuukka selitti.

– Vai että teidänpö laiva jo on, ja minunko on satatuhatta euroa? Parrakas ihmetteli. Hän kaivoi taskustaan Tuukan laatiman managerisopimuksen. Parraton tuhahti ja pissasi laivan kylkeen.

– Asia on järjestyksessä, Tuukka lupasi. – Me olemme jo käyneet pankissakin, hän lisäsi vielä varmuuden vuoksi.

Parrakas pisti paperin takaisin taskuunsa ja hymyili meille koko partansa leveydeltä. Parrakkaalla oli tosi suuri suu parran sisällä.

– No sittenhän asia tosiaan on järjestyksessä, myhäili Parrakas.

Parrakas keräsi peitteen liepeen ylös. Sen takaa paljastui kasa lautoja, työkaluja ja maalipurkkeja, jotka hän oli tuonut mukanaan.

– Laitan vanhaa rouvaa kevätkuntoon, Parrakas selitti hymyillen.

Meistä oli tosi hienoa, että Parrakas aikoi kunnostaa laivan. Vaikka se oli nytkin jo tavattoman

hieno, opettaja ilahtuisi tietysti entistä enemmän, jos laiva kaiken lisäksi pysyisi vielä pinnalla eivätkä lokit lentäisi ikkunoista sisään. Kun Parrakas kysyi, halusimmeko me auttaa, ei meitä tarvinnut kahta kertaa pyytää, paitsi tietysti Pukaria, joka sanoi talttaavansa Parrakasta pentteriin, jos hänen täytyisi auttaa. Sitten Parrakas kielsi Pukaria ehdottomasti auttamasta, ja Pukari sanoi hiekkapuhaltavansa Parrakasta märssykoriin, jos hän ei saanut auttaa.

Niinpä Hanna, minä ja Tiina raaputimme pohjasta kotiloita ja irtonaista maalia. Tuukka ja Samppa sahasivat lautoja. Pukari hakkasi vasaralla vähän kaikkea ja jopa Parraton säntäili paikasta toiseen toimeli-aana Parrakkaan toimiessa työnjohtajana. Ainoastaan Pate ei osallistunut, sillä hän oli viileä kuin jäävuoren huippu.

– Etkö sinä aio tehdä mitään? Parrakas kysyi Pateelta.

– Minä olen rokkistara, sanoi Pate.

– Miten se tähän liittyy? Parrakas ihmetteli.

– Minun ei tarvitse. Muut tekevät. Rokkistara vain on ja näyttää hyvältä, Pate selitti.

– Ahaa, ymmärsi Parrakas.

– Toisilla näyttää kuitenkin olevan hauskaa. Eikö sinun tee yhtään mieli mukaan?

– Tekee, myönsi Pate. – Mutta minä en voi. Maine kärsii. Sitä paitsi ei Elviirakaan koskaan korjaa laivoja.

– Elviira?

– Elviira. Elviira on rokkikunigatar ja minusta tulee rokkikuningas. Me kuninkaalliset emme tee ollekaan tavallisten ihmisten töitä, Pate selitti.

– Vai niin, sanoi Parrakas. – Mutta mahdatteko te olla onnellisia?

– Tietysti me olemme onnellisia ja siksi juuri kaikki kadehtivat meitä, sanoi Pate.

Parrakas sen sijaan ei sanonut enää mitään, mutta katsoi Patea jotenkin kummallisesti. Sitten hän huomasi, otti maalipensselin ja alkoi maalata laivan pohjaa.

Vaikka Pate seisoi auringossa, näytti siltä kuin hänen kasvoillaan olisi ollut varjo.

HÄÄTÖ

Opettaja sai häätölapun isännöitsijältä. Siinä sanottiin, että opettajan ja opettajan perheen ja erityisesti opettajan koirien oli muutettava pois kolmen viikon kuluessa ellei ulvonta loppuisi. Opettajaa häätö selvästi piristi. Hän lopetti vihdoinkin kynsiensä pureskelun ja ryhtyi toimimaan.

– Tämä tietää sotaa, sanoi opettaja. Hän hieroi käsiään yhteen kuin kärpänen ennen ateriala.

– Kulta, mitä jos rauhoittuisit. Puhumalla asiat selviävät, arveli opettajan vaimo.

Meistä oli kuitenkin mukavaa, kun opettaja oli taas entisellään.

Ensi töikseen opettaja kävi ulvomassa isännöitsijän postiluukusta. Meidän kaikkien mielestä se kuulosti tosi aidolta. Ilmeisesti myös isännöitsijän mielestä, koska hän soitti poliisit. Me kuulimme kuinka

hän puhui puhelimessa, koska me seisoiimme opettajan takana pidellen kylttejä, joissa sanottiin, että isännöitsijä oli kojoottien vihollinen numero yksi, kojoottipesueen musta lammas, lammas haisunäädän vaatteissa, kutale, yksinäinen susi ja sen sellaista. Paitsi tietysti Paten kyltissä, jossa sanottiin: Minä olen Pate! Me olimme tehneet kyltit kuvaamataidon tunnilla. Opettaja oli nimittäin piristyttyään unohtanut ainakin hetkeksi kertotaulun, ja pitänyt meille sen sijaan monta tosi mielenkiintoista oppituntia joiden kaikkien aiheena oli ollut joko koirat ja niiden luonto tai täysin luonnoton isännöitsijä.

Kun me kaikki olimme vuorollamme ulvoneet isännöitsijän postiluukusta, me siirryimme ulos marssiin hänen ikkunansa alle. Opettaja päätti näet pitää yhdistetyn liikunta- ja musiikkitunnin. Niinpä me marssimme ja lauloimme "Ison talon isännöitsijän ja Rannanjärven" sekä vielä "Pahaa isännöitsijää ken pelkäisi." Me olimme juuri kolmannessa säkeistössä, kun poliisiauto kaarsi pihaan. Heti sen perässä tuli paikallislehden toimittaja. Kun vielä isännöitsijä ilmestyi ikkunaan, oli tilanne kaikkien mielestä tosi mielenkiintoinen.

– Hajaantukaa! Olkaa liikkumatta! määräsi pieni poliisi.

- Kumpaa ensin? kysyi opettaja.
- Olkaa hiljaa ja kertokaa mistä on kysymys, määräsi iso poliisi.
- Kumpaa ensin? kysyi opettaja.
- Saanko haastatella? kysyi lehden toimittaja.
- Kumpaa ensin? kysyivät poliisit.
- Tuo mies ulvottaa sekä kojootteja että lapsia, isännöitsijä huusi ikkunasta.
- Kumpaa ensin? kysyivät sekä poliisit että toimittaja.
- Tuo tuolla haluaa häätää sekä kojootit että lapset, opettaja sanoi osoittaen isännöitsijää.
- Kummat ensin? kysyi toimittaja.
- Miksi poliisi ei tee mitään? Oletteko te tyhmiä vai laiskoja? isännöitsijä kiljui.
- Se joka sanoo nyt jotain saa sekä käsiraudat että suukapulan, varoitti iso poliisi.
- Ensin suukapulan, sitten käsiraudat, pieni poliisi täsmensi ennen kuin kukaan ennätti edes kysyä.
- Kun tilanne hiukan rauhoittui, pieni poliisi pyysi jotakuta selvittämään, mistä oikein oli kysymys.
- Tässä on kysymys elämästä ja kuolemasta, sanoi opettaja.

- Tässä on kysymys kotirauhan rikkomisesta ja hädöstä, huusi isännöitsijä.
- Jaaha, vai niin, sanoi toimittaja ja haukotteli.
- Mikä oli kysymys? kysyi Pate.
- Pate on rokkistara, Tuukka selitti toimittajalle.
- Todellako? kiinnostui toimittaja ja avasi lehtiönsä.
- Todella, Tuukka vakuutti.
- Mikä sinun nimesi on? toimittaja kysyi Patelta.
- Pate.
- Ja minä olen hänen managerinsa, sanoi Tuukka.
- Ja minä olen hänen opettajansa, sanoi opettaja.
- Mielenkiintoista, toimittaja tuumi ja kirjoitti lehtiöönsä.
- Voitko laittaa siihen vielä, että minun koirieni nimet ovat Kojo ja Ootti, pyysi opettaja.
- Älkää te niitä rikollisia siellä haastatelko. Minä voin kertoa, että tässä on nyt kysymys siitä, että ne ulvovat öisin, isännöitsijä huomautti.
- Ketkä? ihmetteli toimittaja.
- Kojootit, puuskahti isännöitsijä.
- Eivät ne ulvo. Se on pikemminkin niiden... musiikkia, puolusti opettaja.
- Ymmärrän, sanoi toimittaja ja kirjoitti lehtiöönsä.
- Minä en, huusi isännöitsijä.

- Ymmärrän, sanoi toimittaja.
- Mikä on sinun lempivärisi? hän kysyi sitten Patelta.
- Mitä se tähän kuuluu? isännöitsijä hihkui.
- Totta kai kuuluu, toimittaja huomautti. – Se on tärkeä asia. Fanit haluavat tietää.
- Entäs minä? Entäs se ulvonta ja minun yöneni? Minä hädän kohta teidät kaikki samalla tavoin, kuin minä hädin vaimoni ja hänen ulvovan piskinsä, uhkasi isännöitsijä.
- Oletteko tekin rokkistara? kiinnostui toimittaja.
- Minä olen isännöitsijä, sanoi isännöitsijä.
- No ei se sitten ketään kiinnosta, toimittaja huomautti.
- Koska sinulla on seuraava konsertti? toimittaja kysyi sitten Patelta.
- Kohta, vastasi Tuukka.
- Missä se pidetään?
- Satamassa, vastasi Tuukka.
- Elviiran kanssa, täsmensi Pate.
- Mielenkiintoista, sanoi toimittaja ja sulki lehtiönsä.
- Meidänkin mielestämme se oli tosi mielenkiintoista. Meillä ei ollut aavistustakaan siitä, että Pate

aikoi pitää konsertin. Vielä vähemmän meillä oli aavistusta siitä, että Pate tunsu Elviiran ja aikoi pitää konsertin hänen kanssaan.

Juuri kun toimittaja oli lähdössä, ryntäsi isännöitsijä ulos. Hänellä oli kädessään luuta, jolla hän olisi varmasti huittaissut opettajaa, jos poliisit eivät olisi napanneet häntä kainaloista.

– Tämä on mielivaltaa. Kaiken maailman kojootit vain häiriköivät eikä poliisi tee mitään, isännöitsijä kiljui, kun poliisit kantoivat hänet autoon.

Isännöitsijä oli kuitenkin väärässä ainakin poliisien suhteen. Iso poliisi nimittäin kaivoi sakkovihkonsa esiin. Sitten hän pyysi siihen Patelta nimikirjoituksen.

AAMU-SANOMAT

PATE JA KOJOOTIT KONSERTOIVAT SATAMASSA

Rokkitaivaan nouseva stara Pate ja hänen orkesterinsa Kojootit konsertoivat pian satamassa rokkikuningatar Elviiran kanssa. Yhteiskonsertti on tietysti jymy-yllätys, sillä Elviira ei ole esiintynyt kertaakaan vetäydyttyään julkisuudesta jokin aika sitten. Ilmeisesti rokkistara Paten alkuvoimainen musiikki on kuitenkin houkutellut Elviiran ulos piilostaan.

Pate on oman kaupunkimme kasvatteja. Hänen nuoruutensa lähiössä oli ankea, eikä hädöllä uhitteleva julma isännöitsijä ole helpottanut nuoren miehen matkaa kohti kuuluisuutta.

– Pelkkää ulvontaa, vähättelee isännöitsijä Paten musiikkia.

Onneksi Paten tukena ovat olleet hänen

opettajansa Kojo ja manageri Ootti, jotka ovat olleet lahjakkaan esiintyjän korvaamattomana apuna matkalla kohti mainetta.

– Minä olen aina kuullut musiikin hänessä, Paten opettaja toteaa.

Jäämme innolla odottamaan tulevaa konserttia. Vihdoinkin on kaupunkimme pitkäjänteinen nuorisotyö kantanut hedelmää ja meillä jotain mistä voimme olla ylpeitä. Hyvä Pate!

Me olimme kaikki tietysti hurjan ylpeitä Patesta. Erityisen ylpeä oli opettaja, joka näkyi kuvassa Paten ja poliisien takana. Kuvassa opettaja juuri kampasi isännöitsijän, joka oli paennut poliisiautosta sillä aikaa, kun Pate kirjoitti nimikirjoitustaan pienen poliisin hatun lippaan.

Me olimme tietysti hiukan hämmästyneitä siitä, että me aioimme pitää pian konsertin satamassa, mutta kun asiaa tarkemmin ajatteli, se oli kaikkien mielestä tosi hyvä idea. Varsinkin kun ensimmäinen konserttimme pankissa oli ollut jymymenestys.

– Me olemme nyt sitten bändi, minä huokasin.

– Ja me voimme ostaa sen konsertin tuotolla opet-

tajalle laivan, huomautti Hanna.

– Tiesitkö sinä, että Elviira on kadonnut? Tuukka kysyi Patelta.

– Tiesin, myönsi Pate.

– Tuleekohan hän konserttiin? Tuukka huolehti.

– Varmasti tulee, lupasi Pate.

– Kuinka sinä voit olla siitä niin varma? ihmetteli Hanna.

– Minä vain tiedän sen, sanoi Pate.

Meidän kaikkien mielestä oli tietysti tosi hienoa, että Elviira halusi esiintyä meidän kanssamme. Me toivoimme, että hän ilmoittaisi pian koska konsertti pidettäisiin, sillä aikaa ei ollut turhan paljon. Koulu loppuisi pian. Sitä paitsi isännöitsijä oli uhannut häätää opettajan ja puoli valtakuntaa heti kun pääsisi ulos putkasta, jonne oli joutunut syötyään sen pienemmän poliisin lippahatusta lipan.

LEVY-YHTIÖ

Levy-yhtiö oli aika kaukana kaupungin reunalla. Me ajoimme sinne polkupyörillä heti koulun jälkeen. Pate mielestä matka oli liian pitkä ja hän sanoi harkitsevansa ammatinvaihtoa, jos rokkistaran piti tehdä niin paljon työtä tullakseen kuuluisaksi. Tuukka puolestaan käski Patea olemaan heilumatta tarakalla, jotta hän jaksaisi polkea ylämäen. Tuukan mielestä käynti levy-yhtiössä oli sitä paitsi välttämätön, jos Pate aikoi menestyä. Jokaisen aloittelevan rokkitähden kuului käydä levy-yhtiössä. Rokkari ilman levy-yhtiötä oli kuin laiva ilman merta.

– Sinä puhiset niin, että minä en pysty keskittymään, huomautti Pate.

Tuukka ei sanonut mitään. Hän ei pystynyt, sillä ylämäki oli aika jyrkkä.

Levy-yhtiö oli kyllä paljon isompi kuin kukaan

meistä oli osannut kuvitellakaan. Ja tietysti se oli täynnä levyjä. Levyjä oli hyllytolkulla lattiasta kattoon ja trukit pujottelivat pitkin käytäviä kuljettaen niitä lastauslaitureilla odotteleviin kuorma-autoihin. Kukaan meistä ei ollut aavistanutkaan, että levybisnes oli niin suurta.

Me marssimme suoraan toiseen kerrokseen. Korkean tiskin takana oli täti. Tädillä oli paksut silmälasit ja suuri suu, joka loksautti ammollaan, kun me saavuimme.

– Ptruu, seis. Minne matka? täti kysyi meiltä.

– Levyttämään tietenkin, selitti Tuukka.

– Levyttämään mitä? täti ihmetteli.

– Kultalevyä, Tuukka tiesi.

– Ja sitten timanttilevyä, lisäsi Hanna.

– Ja sitten platinal levyä, lisäsin minä.

– Ja sitten lastulevyä, lisäsi Pate.

– Lastulevyn minä kyllä ymmärrän, mutta nuo muut kuulostavat aika kalliilta, huokasi täti. – Onko teillä tapaaminen sovittuna?

– Ei tietenkään. Kuinka me voisimme sopia tapaamisen, jos me emme ole vielä tavanneet ketään? Tuukka ihmetteli.

– Sitten minä en valitettavasti voi päästää teitä.

Sitä paitsi siellä on juuri kokous, jossa päätetään uusista levyistä, täti sanoi.

– Sitten meidän täytyy mennä sinne. Meillä on nimittäin tapaaminen, sanoi Tuukka ja marssi kokoushuoneeseen.

Huoneessa oli kaksi miestä ja yksi nainen. He istuivat suuren pöydän takana ja tutkivat papereita, kun me tulimme.

– Niin? sanoi keskellä istuva mies, kun me seisomme heidän edessään.

Muutkin nostivat katseensa papereista ja tuijottivat meitä. Se oli tavattoman hermostuttavaa. Me olimme varmasti juosseet pois, ellei Tuukka olisi laskenut kolmeen ja käskenyt meidän aloittaa.

Me olimme tietysti tuoneet soittimet mukaanamme. Me pistimme parastamme. Minä puhalsin huuliharppua, Hanna napsutti kapuloita ja Tiina tiukutti triangelilla minkä kerkisi. Pukari varjonyrkkeili, Samppa liihotti ympäri huonetta viitta lepattaen ja Pate ei tehnyt mitään, sillä hänellähän oli manageri sitä varten. Sen sijaan hän oli viileä kuin hylkeen pyrstö. Se oli mahtavaa. Me olimme selvästi tosi lahjakkaita. Meidän toinen keikkamme ja yleisö eli taas täysillä mukana. Tai ehkä ei aivan täysillä, sillä kaksi miestä

ja nainen edelleen vain tuijottivat meitä. Se oli meistä tosi kummallista, sillä pankinjohtajakin oli eläytynyt paljon rempseämmin vaikkei edes ollut töissä levy-yhtiössä. Levy-yhtiön sedät ja täti olivat selvästikin paljon jäykempiä.

Me lisäsimme kierroksia. Minä puhkuin ja puhalsin huuliharppuun kuin iso paha susi. Hanna hakkasi kapuloilla pöytää palokärjen lailla. Tiinan triangeli kuulosti herätyskelloilta. Pukari tyrmäsi itsensä, Samppa pomppi tuoilta toiselle ja Pate oli viileä kuin pingviinin nokka.

Lopulta yleisökin heräsi. Kaikki kolme nimittäin nostivat kädet korvilleen ja pyysivät armoa. Se oli mahtavaa. Sen lisäksi, että me olimme rock, me olimme selvästi myös punk.

Kun me lopetimme tuli niin hiljaista, että korvissa soi.

– No? kysyi Tuukka.

– Aika kova meteli, arveli harmaatukkainen mies.

– Minulle tuli lapsuus mieleen. Minä asuin sepelimurskaamon vieressä, muisteli nainen.

– Teitä varmasti kaivataan jo kotona, epäili mies jolla oli puku ja solmio.

Meitä tietysti suututti. Tuomaristo oli meidän mie-

lestämme ilkeä ja epäoikeudenmukainen. Ja sitä paitsi tyhmä.

– Kai tästä nyt kuitenkin levy tehdään? kysyi Tuukka pettymystään nieleskellen.

– Enpä usko, sanoi nainen.

– Meidän levymme ovat erilaisia, harmaatukkainen selitti.

– Kotona jo varmasti ihmetellään, missä te olette, yritti solmiomies, mutta me emme niin vähällä lannistuneet.

– Eipä ole teissä itsessännekään hurraamista, Tuukka sanoi tyytymättömänä.

– Ette ole vielä edes puhjenneet kukkaan, sanoin minä.

– Te luulette, että lapsille ja nuorille voi puhua niin kuin aikuisille, Hanna puhkui.

– Meillä on tulevaisuus. Te vain muistelette omaanne, Tiina tiesi.

– Minä paukautan hittibiisillä myyntikäyrään sitä joka tyrmäsi minut, uhoi Pukari virottuaan lattialta.

– Minä kerron äitille, että te lannistatte nuoria, lupasi Samppa.

– Joko minä olen kuuluisa ja saanko minä vihdoin sen oman parkkipaikan? kysyi Pate.

Kaikkia vähän harmitti, että Tuukka ei ehtinyt vaatia meille edes omia T-paitoja, kun se suurisuinen täti tuli jo hakemaan meidät pois.

Onneksi täti sentään oli kiltti. Hän antoi meille lähtiessä jokaiselle oman levyn. Minä sain kovalevyn, Hanna lastulevyn, Tuukka kipsilevyn, Samppa vanerilevyn, Tiina styroxlevyn, Pukari hyllylevyn ja Pate pöytälevyn. Muita levyjä siinä yhteisössä ei sitten kuulemma ollutkaan, sillä se oli rakennuslevy-yhtiö.

– Hyvin meni, myhäili Tuukka tyytyväisenä, kun me poljimme takaisinpäin.

– Menikö? hämmästelimme me.

– Meni. Jokaisen itseäänkunnioittavan rokkitähden kuuluu olla riidoissa levy-yhtiön kanssa, tiesi Tuukka.

Meidän mielestämme starojen maailma oli tosi ihmeellinen.

LAIVANVARUSTAJAT

Laivan korjaaminen oli hidasta puuhaa. Yhden päivän työ ei juurikaan näkynyt, vaikka meitä olikin monta sitä tekemässä. Me ahkeruimme melkein joka päivä, sillä meillä alkoi olla jo kiire, jos halusimme saada laivan vesille ennen kuin opettaja koirineen joutuisi taivasalle.

Hanna ja minä rapsutimme yhä pohjaa, Tiina öljysi kantta, Tuukka, Samppa ja Pukari auttoivat Parrakasta purkamaan ja voitelemaan ruosteista moottoria. Parraton kantoi työkaluja paikasta toiseen. Ai-noastaan Pate ei tehnyt mitään. Hän seisoskeli sivummalla kädet nahkatakkin taskussa ja odotti.

- Mitäpä rokkitähti odottelee? kysyi Parrakas.
- Pate odottaa, että Elviira ottaisi häneen yhteyttä ja kertoisi koska konsertti pidetään, Tuukka selitti.

– Elviira on kadonnut. Kaikkihan sen tietävät, tiesi Parrakas.

Me kaikki katsoimme Patea. Hän näytti yhtä aikaa surulliselta ja uljaalta. Meitä säählitti se, että Pate tavoitteli mahdotonta, mutta toisaalta se juuri oli hieno. Rokkitähti joka haluaa uuden polkupyörän ei ollut lainkaan yhtä kiinnostava kuin sellainen, joka haluaa pitää konsertin kadonneen idolinsa kanssa.

Pate vilkuili meitä aurinkolasiensa takaa ja vaihtoi hermostuneesti jalkaa.

– Haluaisiko stara maalata laivaa? Odottavan aika kuluu nopeammin, kun tekee jotain, ehdotti Parrakas.

Pate näytti olevan kahden vaiheilla, mutta käänsi sitten kasvonsa pois.

– Pate ei halua maalata. Pate haluaa oman parkkipaikan, Tuukka selitti.

- Ja pukuhuoneen, lisäsi Hanna.
- Ja virvokkeita, lisäsi Tiina.
- Ja kuuluisuutta, lisäsi Samppa.
- Ja henkivartijan, lisäsi Pukari.
- Ette te tiedä mitään, Pate huusi yllättäen. – En minä halua kuuluisaksi tavaroiden takia.

Me kaikki tietysti hämmästyimme, sillä me olimme

varmoja siitä, että Pate halusi rokkistaraksi nimenomaan siksi, että hän saisi mahdollisimman paljon kaikkea mahdollisimman vähällä vaivalla.

– Minkä takia sinä sitten haluat tähdeksi? kysyi Parrakas.

– Koska minä haluan parantaa maailman, Pate mutisi. – Minä haluan, ettei maailmassa olisi sotia, isommat eivät kiusaisi pienempiä, rikkaat auttaisivat köyhiä, terveet parantaisivat sairaita, koirat tykkäisivät kissoista, tytöt eivät pussaisi poikia, portaat olisivat matalampia, jätskit olisivat isompia, uima-vesi olisi lämmintä juhannuksena, Suomi voittaisi sekä euroviisut että jääkiekon maailmanmestaruuden, kukaan ei olisi yksinäinen ja minun ei tarvitsisi opetella kertotaulua.

Me olimme mykistyneitä. Jopa Parraton keskeytti rapsuttamisen ja tuijotti Patea.

– Patella on tiedostava vaihe, selitti Tuukka lopulta.

Me muut olimme hiljaa. Kukaan meistä ei ollut aavistanutkaan, että Paten päässä oli noin paljon ajatuksia.

– Tuohan on mahtavaa, ihasteli Parrakas.

– Sinulla on selvästi sanottavaa, vaan miten sen

sanoisi laulussa? pohti Parrakas.

Me kaikki yritimme keksiä, kuinka Paten hienot ajatukset voitaisiin kertoa laulussa. Sen pitäisi olla iskevää ja tehokasta, mutta samalla syvällistä ja ajatuksia herättävää. Sen piti olla suuri ajatus pienessä paketissa. Sen piti olla värssy, joka soittelee jokaisen sielun kannelta ja saa kuulijansa sielun värisemään kuin konsolipelin ohjain: kertosaie, joka kertoisi kaiken.

– Jee jee! ehdotti, Tuukka.

– Dirlandaa, ehdotti Hanna.

– Daa daa da daada daada, ehdotin minä.

– La la lallati lallati laa, ehdotti Tiina.

– Pum pum, ehdotti Pukari.

– Obladii obladaa, ehdotti Samppa, mutta mikään ei tuntunut oikealta.

– Kaikki nuo ovat hyviä, mutta sen pitäisi olla kuitenkin omaperäisempää, jotenkin Patempaa, Parrakas arveli.

Tehtävä tuntui mahdottomalta. Vaikka me kuinka yritimme, me emme keksineet mitään parempaa.

Äkkiä me huomasimme, että Pate oli kadonnut. Me jo ehdimme huolestua, että hän oli noudattanut Elviiran esimerkkiä, kunnes me löysimme hänet lai-

van takaa. Patella oli lauta ja nauvoja. Hän korjasi parhaillaan laivan kyljessä ammottavaa aukkoa. Lisäksi hän oli maalannut laivan kylkeen isoilla kirjaimilla: PATEROCK!

OPETTAJAN VASTAISKU

Isännöitsijä oli tietysti päässyt jo putkasta. Hänelle oli määrätty lähestymiskielto. Hän ei saanut mennä lähellekään lippalakin lippoja. Varmuuden vuoksi hän ei myöskään saanut lähestyä lierihatun lierejä tai pipojen tupsuja. Kenelläkään ei tosin ollut enää pipoa. Oli nimittäin jo toukokuu.

Me kaikki tiesimme, että isännöitsijä yrittäisi pian häätää opettajan ja opettajan perheen. Parhaiten sen tietysti tiesi opettaja itse. Siksi opettaja olikin kutsunut meidät luokseen neuvotteluun. Opettajalla oli suunnitelma, johon hän tarvitsi meitä.

Kaikkia vähän hermostutti, kun me soitimme opettajan ovikelloa. Me emme olleet koskaan olleet kylässä opettajan luona. Millaista siellä olisi? Oliko opettajan lapsella jo oma pulpetti? Täyttikö olohuoneen seinän suunnaton liitutaulu? Oliko opettajilla

stereoiden sijasta keskusradio? Katselivatko opettaja, opettajan vaimo ja lapsi iltaisin tv:n sijasta dioja Pyhäältä maalta?

Ainoa jota ei yhtään jännittänyt oli Pate. Hän söi suklaarusinoita, jotka hän oli saanut kioskimyyjältä nimikirjoitusta vastaan.

Pate tarjosi meille rusinoita juuri, kun porraskäytävän valot sammuivat ja opettaja avasi oven. Opettaja kutsui meidät sisään eikä onneksi huomannut käytävään pudonneita suklaarusinoita, koska oli niin pimeää. Minä pyysin Patelta tietysti anteeksi rusina-askin kaatumista, mutta Pate vain kaivoi tyyneesti taskustaan suklaapatukan, jonka oli saanut lähikauppiaalta nimikirjoitusta vastaan. Pate oli jo aika kuuluisa ja hänen taskunsa olivat siksi täynnä karkkia.

Me istuimme opettajan olohuoneessa. Opettajan vaimo puolestaan nukutti opettajien lasta lastenhuoneessa. Me olimme kaikki vähän pettyneitä, kun opettajien asunnossa ei ollutkaan mitään erityistä, jos ei oteta huomioon sitä, että Kojolla ja Ootilla oli paperimassasta ja pahvilaatikoista rakennettu luola olohuoneen nurkassa. Ne makasivat luolassaan ja tuijottivat meitä hämärässä kiiluvien sil-

min. Lisäksi eteisen seinällä oli opettajan oma lukujärjestys, johon opettajan vaimo oli merkinnyt opettajan tiski-, pyykkitupa- ja siivousvuorot. Niitä oli aika paljon.

– Asia on nyt niin, että minä tarvitsen teidän apuunne, opettaja aloitti.

– Te tiedätte, että minä olen kiltti ihminen. Varmasti liiankin kiltti, sillä minä olen rauhan mies.

Se oli meille kaikille uutta. Kukaan meistä ei ollut tiennyt, että opettajan vaimon nimi oli Rauha.

– Mutta kun miehen perhe, koti ja kotieläimet ovat uhattuna, kuoriutuu alakoulun opettajastakin peto. Sivistyksen viitta repeää ja paljastaa kiiltävän sotapanssarin. Vaihtoehdot ovat nyt vähissä. Isännöitsijä, tuo julma ja sydämetön ihminen, joka ei epäröinyt häätää edes omaa vaimoaan, on millä hetkellä tahansa ovellamme, mutta me emme aio vain odottaa kohtaloamme. Ei, me taistelemme.

Opettajan silmät olivat muuttuneet omituisen tuijottaviksi ja niiden perällä hehkui valo. Meitä värikytti hieman, mutta samalla me olimme tietysti ylpeitä siitä, että me saisimme taistella opettajan rinnalla.

– Kulta, voisitko taistella hiljempaa. Täällä mel-

kein nukutaan jo, opettajan vaimo muistutti lastenhuoneesta.

– Tehän varmasti muistatte mitä olen kertonut teille Oolannin sodasta, Daavidista ja Goljatista sekä Suomen talvisodan ihmeestä, opettaja puolestaan muistutti meitä.

Kukaan meistä ei muistanut.

– Pienikin voi vastustaa suurta ylivoimaa, jos on tahtoa, sisua ja luja yhteishenki, opettaja kertoi.

– Me taistelemme aina viimeiseen mieheen saakka ja te olette minun armeijani, opettaja päätti puheensa.

– Kulta, olethan nyt varovainen, ettet loukkaa itseäsi. Ja soditte sitten niin hiljaa, ettei lapsi herää, opettajan vaimo pyysi.

Me katsoimme toisiamme. Kaikkien kasvoilla leimus innostuksen puna. Me olimme opettajan uskollinen armeija. Me olimme Gondorin kansa, joka tuhoaisi Sauronin örkit.

– On aika ryhtyä toimeen. On aika käyttää äärimäisiä keinoja.

Opettaja piti paussin ja katsoi juhlallisesti vuortellen meitä jokaista. Jopa Paten suklaata jauhavat leuat olivat hetkeksi pysähtyneet.

– Me teemme isännöitsijälle ansan, ehdotti sitten Hanna.

– Me kutsumme ratsuväen, ehdotti Tiina.

– Me piiritämme, ehdotin minä.

– Me vyörytämme, ehdotti Tuukka.

– Me juoksemme kotiin ja kerromme äidille, ehdotti Samppa.

– Minä veivaan sitä isännöitsijää laskusiltaan, ehdotti Pukari.

– Me laadimme yleisönosastokirjoituksen, sanoi opettaja.

Meitä väristytti.

– Ja keräämme nimilistan, lisäsi hän sitten.

Meitä puistatti.

– Me kerta kaikkiaan tuhoamme isännöitsijän kömpelöt ja huonosti muotoillut väitteet ylivoimaisella sanan säilällämme ja hukutamme hänen häätömääräyksensä kansalaismielipiteen pauhuun.

Me olimme mykistyneitä. Opettajan suunnitelma oli tosi raju. Me kiertelimme ovelta ovelle keräämässä nimiä listaan, jossa vastutettaisiin isännöitsijän häätöaikoita. Sillä välin opettaja kirjoittaisi yleisönosastoon hurjan mielipiteen, jossa vastustettaisiin isännöitsijän häätömääräystä. Me emme kuitenkaan

ehtineet edes aloittaa, sillä juuri silloin soi ovikello.

– Isännöitsijä. Nytkö jo? opettaja säikähti ja ka-
vahti pystyyn.

– Me emme ole vielä valmiita. Isännöitsijä ei saa
nähdä teitä, ettei suunnitelmamme paljastu liian ai-
kaisin.

Opettaja piilotti meidät. Tuukan hän työnsi sii-
vouskomeroon. Tiinan ja Hannan hän piilotti vaate-
naulakkoon. Pukarin hän tunki pöydän alle. Minut
ja Sampan opettaja peitti huovalla. Patea opettajan ei
tarvinnut kätkeä, sillä Pate oli jo ryöminyt itse Kojon
ja Ootin pesäluolaan.

– Iltaa. Mikäs isännöitsijän tänne lennättää? ope-
taja kysyi avattuaan oven.

– Onko täällä vieraita? isännöitsijä kysyi. Hänen
sieraimensa värisivät.

– Eihän toki. Vain minun vaatimaton ja hiljainen
pikku perheeni, opettaja sanoi leppoisasti.

– Jonka minä hädän nyt, sanoi isännöitsijä.

Tuli hiljaista. Me odotimme jännittyneinä piilois-
samme, milloin opettaja alkaisi heilutella sanamiek-
kaansa ja katkaisisi isännöitsijän tolkuttomilta lau-
seilta pään.

Opettaja ei kuitenkaan sanonut mitään. Ei ennen

kuin isännöitsijä päätti aloittaa häätämisen, ja astui
suoraan Paten suklaarusinoihin.

– Kappas, sanoi opettaja.

– Yäk! Mitä nämä ovat? ihmetteli isännöitsijä ja
nosti jalkaansa nähdäkseen paremmin kenkäänsä
pohjaan liiskaantuneet rusinat.

– Ne ovat... liito-oravan papanoita, keksi opettaja.

– Mitä? isännöitsijä kivahti.

– Liito-oravan papanoita. Täällä taitaa olla pesä
jossain, opettaja arveli.

– Tämä oli viimeinen pisara. Minä lasken kymme-
neen ja sitten te lähдете koko pesue pikkuoravat ja
papanat mukaan luettuna.

Me kuulimme piilopaikkoihimme saakka, kuinka
isännöitsijä kihisi raivosta.

– Valitettavasti se ei nyt käy päinsä, opettaja selitti
rauhallisesti.

– Mitä! Niskuroitko sinä?

– Liito-orava on rauhoitettu. Ei sitä voi häätää, sa-
noi opettaja.

Isännöitsijästä pääsi hassu ääni. Kuulosti siltä kuin
rantalelu olisi puhjennut. Meitä nauratti emmekä
minä ja Samppa voineet mitään sille, että meiltä pääsi
kikatus.

– Mikä se oli?

– Kookaburra. Naurulintu. Erittäin harvinainen ja hyvin rauhoitettu. Taitaa hautoa parhaillaan, selitti opettaja.

Tiina ja Hanna nauroivat naulakossa niin, että takki putosi heidän päällensä ja he kierivät takin sisällä eteisen poikki makuuhuoneeseen.

– Muurahaiskäpy, ensimmäinen havainto Suomessa, sanoi opettaja.

Opettajan vauva tietysti säikähti ja rupesi huutamaan.

– Mölyapina, aivan tavatonta näillä leveysasteilla, tiesi opettaja.

Pukari säikähti vauvan huutoa ja löi päänsä pöytään.

– Kenguru. Pahuksen matalia nämä huoneet sille. Luuletko, että yläkerran naapuri pahastuisi, jos minä tekisin pari reikää tuonne olohuoneen kattoon, että olisi sitten paremmin tilaa pomppia? opettaja kysyi isännöitsijältä.

Juuri silloin Tuukka aivasti siivouskomerossa.

– Tapiiri. Sillä on pesä siivouskomerossa. Rauhoitettu sekin.

Hetken oli aivan hiljaista, kunnes kojoottien pe-

sästä kuului ensin karjaisu ja sitten Pate juoksi ilman housuja eteisen poikki porraskäytävään. Kojo ja Ootti olivat haistaneet suklaan Paten housuissa eikä Patella ollut muuta vaihtoehtoa kuin riisua ne ja pata, jos ei halunnut tulla syödyksi suklaan mukana.

– Ei tarvitse kertoa. Kojootit ovat saaneet pentuja, isännöitsijä huokasi ja painoi päänsä.

– Niin, tämä on nyt rauhoitusaluetta, joten minun täytyy pyytää sinua poistumaan, opettaja sanoi lempeästi isännöitsijälle.

– Ei tämä tähän jää. Minä palaan vielä, isännöitsijä sanoi sitten, mutta hänen äänensä kuulosti kummallisen voimattomalta.

ROKKISTARA VIUHAHTI!

Kaupunkimme tunnetuin rocktähti juoksi eilen kaupungin halki ilman housuja.

Taiteilijanimeä Pate käyttävä artisti nähtiin ravaamassa ”hippulat vinkuen” mm. pitkän kunnioitetun yhteisömmen pääkatua.

Onko muinainen 70-luvun viuhahdusvillitys tekemässä paluuta, vai oliko kyseessä vain uusi osoitus hyvien käytöstapojen turmelumisesta ja rockmusiikin nuorisoa turmelevasta vaikutuksesta?

”Tämä Late näyttää käsittämättömän huonoa esimerkkiä lapsillemme. Kyllä housuja pitää käyttää, jos sellaiset omistaa”, toteaa tapakouluttaja Unelma Hyvätavaton.

”Se on sitä nuorten vihaisten miesten kapinaa yhteiskunnan sääntöjä vastaan”, ymmärtää puolestaan nuorisopsykologi Joni Olin-Mäkinnuori.

”Pate on rock!” hihkuvat kaksi nuorta neitoa, jotka toimittajamme tapasi notkumasta Paten kotikadulta. Tytöt sanoivat päivystäneensä paikalla jo useita tunteja nähdäkseen edes vilauksen, tai pitäisikö sanoa vilautuksen, idolistaan.

Pyysimme haastattelua myös kohutähdeltä itseltään. Hänen ainoa kommenttinsa asiasta oli: Paterock!

YLEISÖNOSASTO

OIKEUKSIA ELÄIMILLEKIN!

Myös eläimillä on oikeus elää ja käyttäytyä luontonsa mukaan. Eräät ihmiset eivät sitä vain tunnu ymmärtävän. Toivoisinkin, että eräs nimeltä mainitsematon henkilö perehtyisi paremmin kojoottien elämäntapoihin ja oppisi kenties itsekin jotain.

Toivoisin, että kaikki jotka ovat kanssani samaa mieltä kerääntyisivät aamulla koululle, jossa voisimme laatia nimilistan.

Nimim. Kelju K.

KUULUISUUTTA KERRAKSEEN

Kun opettaja tuli kouluun, oli portilla suuri joukko ihmisiä odottamassa. Odottajat olivat pääosin melko nuoria ja enimmäkseen tyttöjä, mutta opettaja liikutui silti kyyneliin saakka.

– Kiitos, kiitos, opettaja huokasi. – Niiden nimi-kirjoitusten takiahan te varmasti olette tulleet?

Väkijoukosta kuului myöntävää mutinaa. Kaikilla oli tietysti paperia ja kynä.

– Niin, aloitti opettaja, – olen ilahtunut siitä, että olette lähteneet näin sankoin joukoin liikkeelle. Minä uskoin, että kasvava nuorisomme on valmis yhteisiin ponnistuksiin tukeakseen jaloja pyrkimyksiämme. Vaikka päällepäin saattaisikin näyttää, että tässä on kysymys vain yhden perheen asiasta, on kyse kuitenkin laajemmasta, sanoisinko maailmanlaajuisesta teemasta, nimittäin lajien säilymisestä.

Piittaamattomat ihmisyksilöt aikovat tuhota ainulaatuisen elinympäristömme, mutta teidän avullanne, raikkaat, rakkaat nuoret ystäväni, teidän avullanne me suojelemme koko kerrostalon. Me teemme siitä reservaatin, jossa...

Meitä tietysti harmitti, kun emme koskaan saaneet tietää, mitä siellä reservaatissa olisi tapahtunut. Opettajan puhe nimittäin keskeytyi, kun Pate pyöri koulun pihaan. Väkijoukko ryntäsi liikkeelle jyräten opettajan alleen kuin metsäkone liito-oravan pesäpuun. Koko joukkio kerääntyi Paten ympärille haluten nimikirjoituksia, halauksia ja pusuja. Jotkut ottivat valokuvia, toiset pyörtyivät ja Pate olisi ollut varmasti hätää kärsimässä, ellei Pukari olisi toiminut hänen henkivartijanaan. Tuukka oli palkannut Pukarin heti luettuaan Paten viuhahduksesta. Tuukka on nero ja Pukari on kova nyrkkeilemään.

Kun ensimmäinen oppitunti lopulta alkoi olivat sekä opettaja että Pate melko räjähtäneen näköisiä.

Opettajan paidassa oli kengänjälkiä väkijoukon juostua hänen ylitseen. Opettajan silmälasien sangat olivat vääntyneet ja toinen kenkä oli hukkunut. Opettaja ei selvästikään ollut kovin hyvällä tuulella.

Paton paidassa oli huulipunaa, hänen aurinkolaseistaan puuttui toinen sanka jonka joku ihailija oli vienyt muistoksi, samoin kuin Paton toisen kengän. Patekaan ei ollut erityisen hyväntuulinen. Ei, vaikka opettaja palauttikin Patelle housut, jotka opettajan vaimo oli paikannut Kojon ja Ootin hampaiden jäljiltä.

- Paljonko on yksi kertaa kuusi? kysyi opettaja.
 - Joulukuusi, vastasi Tuukka.
 - Kaksi kertaa kuusi?
 - Meillä oli viime jouluna kaksi kuusta. Isä ei nimittäin tiennyt, että äitikin oli ostanut, vastasi Tiina.
 - Kolme kertaa kuusi?
 - Kuusikauppias, vastasi Hanna.
 - Neljä kertaa kuusi?
 - Kuusiaita, vastasin minä.
 - Viisi kertaa kuusi?
 - Saako kilauttaa kaveria? kysyi Pukari.
 - Kuusi kertaa kuusi?
 - Kuusikko, sanoi Samppa.
 - Seitsemän kertaa kuusi?
- Luokassa oli hiljaista, sillä Pate murjotti.
- Seitsemän kertaa kuusi? opettaja kysyi uudelleen.

Pate ei vielääkään vastannut.

– Asiakkaani on uupunut ja kieltäytyy vastaa-
masta. Sitä paitsi palkkioneuvottelut ovat yhä kes-
ken, tiedotti Tuukka.

– Ja minä kilautan kertotauluun sitä joka häiritsee
Patea, huomautti Pukari.

– Sano asiakkaallesi, että hän saa vastata seurauk-
sista, jos ei pian vastaa, opettaja kehotti.

– Asiakkaani haluaisi ensin tietää, minne ovat
unohtuneet pukuhuone, oma sisäänkäynti, parkki-
paikka, limsat, kirjat ja satatuhatta euroa, Tuukka ti-
vasi.

– Ja minä haluaisin tietää minne ovat unohtuneet
Suomen joet, karsseri, laiskanläksy, ehdot, pakko-
pulla ja jalkapuu, opettaja huokasi.

– Oliko tuo tarjous? kysyi Tuukka.

– Ei, se oli muisto vanhoilta hyviltä ajoilta.

– Saako sitä pullaa ottaa enemmän kuin yhden ja
onko ehtoja tarpeeksi? kiinnostui Pate.

Opettaja ei vastannut. Hän katsoi jonnekin kau-
kaisuuteen ja hänen kasvoillaan oli pieni, mutta on-
nellinen hymy. Opettaja näki silmissään selvästi jon-
kin kauniin näyn ja meitä tietysti harmitti, kun me
emme sitä nähneet. Me olisimme niin mielellämme

jakaneet sen opettajan kanssa. Sitten opettajan ilme
taas vakavoitui.

– Pate, vastaa nyt yksinkertaiseen kysymykseen
oikein ja minä päästän sinut luokalta. Sovittu?

Pate vilkaisi Tuukkaan, joka nyökkäsi Patelle.

– Paljonko on seitsemän kertaa kuusi?

– Metsä, vastasi Pate.

– Tarvitaan ihme, jotta sinä pääsisit luokaltasi,
huokasi opettaja.

IHMEMIES

Matkalla satamaan me yritimme miettiä, mitä opettaja tarkoitti ihmeellä.

– Äiti sanoo aina, että on ihme kun miehiä on vielä olemassa, vaikka ne eivät löydä edes omia vaatteitaan, tiesi Tiina.

– Palava pensas oli ihme, muisteli Hanna.

– Mikäs ihme se nyt oli? Meidän joulupukilla oli tänä vuonna palava parta, totesi Pate.

– Palava pensas ei ollut ihme, se oli ilmestys, korjasi Tuukka, joka tietää aina kaiken.

– Meidän isä sanoo, että äiti on ihme ilmestys aamuisin, muistelin minä.

– Veden muuttuminen viiniksi oli oikea ihme, Tuukka täsmensi.

Me katselimme auringossa kimmeltävää merta. Meistä tuntui vähän hassulta, että opettaja ei pääs-

täisi Patea luokaltaan ennen kuin koko meri olisi muuttunut viiniksi. Mitähän kalat siihen sanoisivat?

Vasta hetken tuijoteltuamme me tajusimme, että meri tosiaan lainehti vapaana. Me hätäännyimme ja juoksimme loppumatkan, sillä me pelästyimme, että Parrakas ja Parraton olivat saattaneet purjehtia pois, koska me emme olleet vielä maksaneet heille.

Meidän helpotukseemme laiva oli kuitenkin yhä paikallaan. Sitä peittänyt pressu tosin oli poissa, niin kuin monien muidenkin laivojen ja veneiden. Ennen niin autio satama kuhisi äkkiä elämää kun veneiden omistajat rapsuttivat, sutivat ja naputtivat veneitään purjehduskuntoon. Kaikkien värikkäiden, uljaiden ja kiiltävien alusten joukossa meidän laivamme näytti melko raihnaiselta, mutta samalla jotenkin kodikkaalta. Sen haalistunut maali ja rikkinäiset lasit herättivät meissä halun kunnostaa ja hoivata sitä, niin että se pian pääsisi vesille ja purjehtimaan.

Parrakas ja Parraton lopettelivat juuri hernekeitto-ateriaansa, kun me tulimme. He todella pitivät hernekeitosta.

– Kappas, rokkipate ja rytmiryhmä, tuumi Parrakas.

– Me pelkäsimme, että te olitte jo lähteneet, Hanna huokasi helpotuksesta.

– Saat rahat. Levy-yhtiön kanssakin on jo neuvoteltu ja Elviira ilmoittaa konsertin ajankohdan koska tahansa, lupasi Tuukka.

Parrakas nyökkäsi, mutta ei vaikuttanut erityisen ilahtuneelta. Parratonkin tuskin vilkaisi meihin. Se oli meidän mielestämme kummallista.

– Ei olla mihinkään seilattu, eikä ihan kohta seilatakaan, tuumi Parrakas.

– Ihme tässä nyt tarvitaan, että kukaan seilaa.

Vasta nyt me huomasimme moottorin, jota Parrakas oli yrittänyt koota. Se ei ollut onnistunut kovinkaan hyvin. Osia näytti olevan aivan liikaa, sillä niitä lojui ympäri venettä.

Meistä alkoi tuntua, että tarvittiin jo liian monta ihmettä, jotta Pate pääsisi luokaltaan, opettaja saisi uuden kodin ja Parrakas saisi satatuhatta euroaan. Me istuimme veneen viereen ja odotimme, että Tuukka kertoisi suunnitelman, joka pelastaisi kaiken, mutta Tuukkakin oli pahaenteisen hiljainen.

Meidän odotellessamme satamaan ajoi musta auto perässään kuomulla peitetty peräkärri. Auto lipui hiljaa venerivien välistä ja pysähtyi sitten yllättäen juuri meidän kohdallemme. Autosta nousi pitkä

mies, jolla oli mustat aurinkolasit ja musta puku. Mies nyökkäsi Parrakkaalle ja katseli sitten meitä arvioivasti.

– Tuoko? mies kysyi lopulta osoittaen Patea. Hänen sormessaan oli tosi paksu kultainen sormus.

– Onpa pieni, hän sanoi sitten hämmästyneenä.

– Maasta se pienikin rokkari ponnistaa, sanoi Parrakas.

– Mikäs sen nimi taas olikaan? Pukumies kysyi.

– Pate, sanoi Parrakas.

– Se kulkee suvussa. Minun isäni on Pate ja isoäiti myös, tiesi Pate.

– Hyvä nimi, Pukumies myönsi.

– Kuulkaa, mistä oikein on kysymys? halusi Tuukka tietää.

– Mikäs se tämä sitten on? Pukumies ihmetteli.

– Minä olen Paten manageri, sanoi Tuukka. – Ja minä haluan tietää, kuka sinä olet ja miksi sinä kyselet Patesta.

– Vai että manageri. No keitäs nämä loput sitten ovat? Sudenpentujen lippukuntako se siinä on koolla? Pukumies kysyi.

– Me olemme Paten yhtye, Hanna sanoi.

– Pate ja Kojootit, minä täsmensin.

- Minä olen turpamies, sanoi Pukari.
- Ja minä olen Batman, sanoi Samppa.

Me hämmästyimme, kun Pukumiestä rupesi naurattamaan. Ensin ihan vähän, sitten paljon enemmän. Lopulta Pukumies nauroi niin, että hänen oli otettava aurinkolasinsa pois ja kuivattava silmiään. Meitäkin rupesi tietysti naurattamaan, ja hetken aikaa kaikki nauroivat niin, että veneidenkunnostajat katsoivat meitä ja puistelivat päätään. Ainoastaan Parrakas oli vakava.

– Tämä tässä on manageri, Parrakas sanoi, kun naurunhyrskke vaimeni. Hän tarkoitti Pukumiestä.

– Sepäs sattui mukavasti. Hauska tavata ammattiveljeä. Mennään joku kerta lounaalle. Vaikka tors-taina. Silloin meillä on koulussa aina tillilihaa, Tuukka ilahtui.

Pukumiestä nauratti taas, mutta tällä kertaa hän sai pidäteltyä. Pidättelystä hän sai tosin hirveän hikan. Me ehdotimme, että hän voisi naurunsa sijasta vaihteeksi pidätellä hengitystään, mutta Pukumies ei halunnut pidätellä meitä enää pidempään, sillä hänellä oli kiire.

– Minä otan tämän Paten asiat nyt hoitaakseni.

Nyt oli meidän vuoromme nauraa. Pukumies ei

selvästikään ollut tajunnut, että Tuukka hoiti jo Paten asioita eikä Pate tarvinnut toista manageria.

– Ensimmäiseksi minä järjestän sinulle oman yrityksen.

Meitä nauratti vielä enemmän, sillä Pukumies ei ollut tajunnut sitäkään, että Patella oli jo oma yritys. Me olimme Paten yritys. Me olimme Kojootit. Pukumiehen täytyi olla aivan aloittelija.

– Niin että hyppääpä autoon. Kuuluisuus odottaa, Pukumies sanoi ja avasi autonsa oven Patelle.

Me katsoimme tietysti Patea, joka puolestaan katsoi Tuukkaa, joka puolestaan katsoi Parrakasta, joka puolestaan katsoi jalkoihinsa.

– Ihme tarvitaan. Managerit tekee ihmeitä. Ne on oikeita ihmemiehiä, Parrakas mutisi.

– Ai niin. Hyvä kun muistutit, meinasi unohtua, Pukumies muisti.

Hän käveli peräkärryn luo ja avasi sen kuomon. Kuomon alla kiilteli uutuuttaan hohtava laivan moottori. Sen osat kimmelsivät auringossa kilpaa meren kanssa. Se oli hieno ja täydellinen, eikä siinä ollut mitään liikaa tai liian vähän. Pukumies irrotti peräkärryn autostaan.

– Etumaksuna starasta niin kuin sovittiin. Loput

sitten kun tähti on syttynyt, Pukumies sanoi ja ojensi kätensä, johon Parrakas laittoi Tuukan laatiman managerisopimuksen, jonka me olimme antaneet Parrakaalle vakuudeksi laivasta.

– Näin on kaikille parempi, Parrakas sanoi vastusti. – Patesta tulee nyt stara, ja minä saan rahani.

Vasta nyt me aloimme tajuta, mitä oli tapahtumassa. Parrakas oli myynyt Paten. Me kuitenkin tiesimme, että Pate itse ei ikinä suostuisi siihen. Hän ei ikinä jättäisi yhtyettään, eikä manageriaan eikä henkivartijaansa. Se oli naurettava ajatuskin. Ei Pate halunnut rokkistaraksi kuuluisuuden takia. Hänellähän oli sanoma, hän halusi parantaa maailmaa. Pate halusi, että kaikki olivat ystäviä ikuisesti. Pate halusi, että me olimme Paten ystäviä. Me olimme bändi.

– No, tuletko sinä? Manageri kysyi Patelta.

– Saanko minä sitten lopultakin sen oman pukuhuoneen? Pate kysyi.

– Totta kai, Manageri lupasi.

– Entäs kertotaulu? Pate halusi tietää.

– Mitä siitä? Manageri ihmetteli.

– Okei, sanoi Pate ja nousi autoon.

TURVAMIES

Me emme aluksi tunnistanee Patea. Paten tukka ei nimittäin ollut enää maantienruskea. Se oli musta ja törrotti pystyssä kuin piikkisian piikit. Patella oli uudet aurinkolasit, nahkatakki, hapsufarkut ja korvarengas. Paten nahkatakkin selässä luki "Pate and the Rockers" ja hänen vieressään seisoivat elefantin kokoinen turvamies, jolla oli mustat aurinkolasit ja korvassa nappi, josta lähtevä johto luikersi sisään paidan kauluksesta.

Me tunnistimme Paten oikeastaan vain siitä, että hän istui entisellä paikallaan luokassa.

Opettajakin tunnisti Paten. Turvamiestä opettaja sen sijaan ei selvästikään tunnistanut.

– Voisitko pyytää pikku ystäväsi poistumaan? opettaja sanoi Patelle.

– En voi, sanoi Pate.

– Niskuroitko sinä? opettaja kysyi.

– En, sanoi Pate.

Turvamies ei sanonut mitään, hän vain murisi uhkaavasti.

– Tämä leikki menee nyt liian pitkälle. Et sinä selviä kertotaulusta vaikka raahaisit tänne sinivalaan sukulaisineen. Sinä et selviä kertotaulusta, koulusta tai elämästä muuten kuin tekemällä työtä ja opettelemalla kertotaulun ulkoa. Ymmärrätkö sinä? opettaja kysyi.

– En, sanoi Pate.

– Ole hyvä ja poistu, opettaja käski turvamiestä.

– What? sanoi turvamies.

– Se puhuu vain englantia, Pate selitti.

– Go away, mene tiehesi, pöö, opettaja sanoi englanniksi, suomeksi ja pööksi.

– Se tottelee vain minua, sanoi Pate.

– Sano sille sitten, että menee pois, opettaja pyysi.

– Minä en osaa englantia, Pate sanoi.

Opettaja ja turvamies tuijottivat toisiaan. Me olimme voineet vaikka vanhoa, että opettajan korvista leijui savua, mutta tietenkään se ei ollut mahdollista. Opettaja ulottui juuri ja juuri turvamiehen olkapäiden tasalle, mutta hänen katseensa olisi saa-

nut tyrannosauruksenkin tekemään kotiläksynsä. Turvamies vaikuttikin aika hermostuneelta ja puhui kauluksessaan olevaan mikrofoniiin.

– Me emme pidä puhelimia auki koulussa, opettaja sanoi turvamiehelle ja ojensi kätensä. Turvamies empi hetken ja antoi sitten kiltisti opettajalle johdon, jonka päässä roikkui tosi söpö vaaleanpunainen puhelin.

– Istu, opettaja komensi sitten ja osoitti tyhjää pulpettia, johon turvamies kuuliaisesti vääntäytyi.

– Paikka, opettaja komensi sitten turvamiestä. Näki selvästi, että opettaja oli koiraihminen.

– Saat olla varma siitä, että minä kirjoitan tästä sinun reissuvihkoosi, opettaja huomautti vielä turvamiehelle ja kääntyi sitten meihin muihin päin.

– Minä julistan rokkileikin päättyneeksi. Tästä hetkestä alkaen me keskitymme täysin koulunkäyntiin. Olemme asiallisia, opiskelemme kertotaulua ja teemme opintoretkiä erälle luonnonsuojelualueelle joka sijaitsee eräässä kerrostalossa erään perheen luona. Kaikki tämä muu pelleily saa nyt riittää ja minä takavarikoin jokaisen ylimääräisen tavaran, jonka te kouluun tuotte. Tavarat saatte takaisin, kun täytätte 50 vuotta.

Opettaja tuijotti meitä tuimasti. Sitten hän käveli päättäväisesti Paten ja turvamiehen luo. Ensin hän riisui turvamieheltä aurinkolasit, sitten hän otti Paten uudet aurinkolasit. Sitä opettajan ei tietystikään olisi pitänyt tehdä, sillä juuri sillä hetkellä turvamies pomppasi omasta pulpetistaan hämmästyttävän ketterästi ollakseen niin iso. Hän taklasi opettajan alleen luokan nurkkaan.

– Välitunti, sanoi opettajan tukahtunut ääni jostain turvamiehen alta.

TOSI-TV

Me hämmästyimme, kun välitunnilla koulun pihaan ajoi suuri televisioyhtiön auto. Sen sisällä kiilui värikkäitä valoja ja yksi seinä oli täynnä tv-ruutuja. Auton alta kiemurteli paksuja johtoja, joita tv-miehet vetivät koulun ovesta suoraan meidän luokkaamme. Television musiikkikanava oli tullut tekemään juttua Patesta.

Rehtori, joka oli myös Paten äiti, oli järjestänyt liikuntasaliin katselutilan, jossa tv-ohjelman kuva heijastettiin suurelle valkokankaalle. Välitunnin jälkeen koko koulu kerääntyi katsomaan Paten haastattelua, joka tehtiin meidän omassa luokassamme ja lähetettiin suorana ympäri Eurooppaa.

Salissa olivat kaikki koulun keittäjää ja vahtimestaria myöten. Ainoastaan meidän oma opettajamme puuttui, sillä hän oli mennyt terveystieteiden luokse

hakemaan särkylääkettä, koska tunki olonsa vähän tyhjäksi turvamiehen taklauksen jäljiltä.

Kun ohjelma alkoi, Pate täytti liikuntasalin seinän ja näytti tosi hienolta ja viileältä kuin ahman kynsi. Me olimme Patesta ylpeitä, vaikka hän olikin hylännyt meidät. Me tunsimme oikean staran.

Pate hymyili juontajalle, joka oli nuori nainen villapuserossa ja farkuissa.

– Sä olet Pate, juontaja aloitti.

Pate ei sanonut mitään. Hän hymyili edelleen ja näytti viileältä kuin turskan suomu.

– Sä olet nyt just breikkaamassa läpi ja sulla on tota talenttia ja sä olet just tehnyt jonku mielettömän performanssin. Voisiks sä jutskaa vähän siitä?

– Minä en puhu englantia, sanoi Pate.

– Tota... en mäkään. Oisko sulla vaikka jotain matskuu mulle heittää?

– Heittää? Pate täsmensi.

– Nii, ihan vaan jotain pientä vaikka, juontaja sanoi.

Pate mietti hetken ja heitti sitten juontajalle aurinkolasinsa.

– Tota, kiitos, sanoi juontaja.

Meistä oli tietysti kummallista, että hän ei ollut

yhtään ihastuneempi saatuaan Patelta aurinkolasit, jotka olivat vielä ihan uudet niin kuin me kaikki hyvin tiesimme.

– Ole hyvä, sanoi Pate. – Minulla on toiset kotona. Pate hymyili juontajalle ja juontaja Patelte.

– Mikä sinun nimesi on? Pate kysyi sitten juontajalta.

– Tota... mä olen Tinde.

– Meidän mummilla oli sen niminen koira, Pate muisteli. – Se oli kiva koira. Mopsi. Te olette vähän saman näköisiäkin. Pidätkö sinä koirista? Pate halusi tietää.

– Tota... sopiiks, jos mä hoidan kysymykset?

Patella ei ollut mitään sitä vastaan.

– Miks sä halusit tulla rokkistaraksi?

– Minä en osaa kertotaulua, vastasi Pate.

– Ai? No, sä olet kuitenkin varmaan joutunu tekemään ihan mielettömästi töitä, että susta on tullu tolanen julkkis.

– En yhtään, Pate korjasi. – Senhän takia minä rupesinkin, että ei tarvitse tehdä töitä.

– Sun elämä on varmaan kuitenkin tosi jännittävää, eikö?

– On, myönsi Pate.

- Mikä on ollu niinku kaikkein jännittävintä?
- Se kun kojootit söivät minun housuni.
- Aha? Niinku missä?
- Opettajan kotona. Niillä on siellä pesä.
- Taitaa olla niinku aika mielenkiintoinen tapaus tää sun opettaja. Miks sillä on niitä kojootteja kotoon?
- Sinä voit kysyä sitä opettajalta, sanoi Pate.
- Se oli totta. Opettaja seisoj nimittain sen haastattelijan takana. Hänellä oli kädessään vesilasi ja aspiriinia. Meitä nauratti, kun opettaja näytti aika hämmästyneeltä, sillä hän ei selvästikään tiennyt televisiolähetyksestä mitään. Opettaja tuijotti kulmat kurussa ensin Patea ja sitten haastattelijaa.
- Mitä tämä merkitsee? Minähän kielsin pelleilemästä, opettaja sanoi sitten.
- Tota kuka sä niinku olet ja voisiks sä lähtee veke tästä? haastattelija pyysi.
- Tota niinku minä olen opettaja ja opetan sinutkin puhumaan kunnolla, jos vain saan muutaman vuoden aikaa, opettaja sanoi. – Millä luokalla sinä olet?
- Mä olen kyl niinku jo aikuinen, Tinde yritti.
- Niin se lapsuus lyhenee. Mitä jos kuitenkin me-

nisitte välitunnille niin kuin kaikki muutkin. Menkää vaikka keinumaa, opettaja ehdotti.

Koko liikuntasali hörähti nauramaan, sillä emmehän me tietenkään olleet enää välitunnilla. Me nimittäin katsoimme opettajaa televisiosta yhdessä muun Euroopan kanssa. Ainoastaan opettajan vaimo, joka on samalla myös rinnakkaisluokan opettaja, ei jostain syystä nauranut.

– Ja nyt ulos, opettaja sanoi sitten vähän tiukemmin.

– Tota, ei se nyt oikein käy, kun meillä on tää jutska meneillään, haastattelija yritti.

– Onko sinulla lupalappu äidiltä tai isältä? opettaja kysyi.

Me hämmästyimme. Kukaan ei ollut koskaan tullut ajatelleeksi, että tv-haastattelijoilla piti olla äidin tai isän lupa.

– Niin minä arvelinkin. Saat olla varma, että minä kirjoitan tästä sinun reissuvihkoosi. Pate, ole ystävällinen ja näytä ulko-ovi tälle nuorelle neidille.

Opettaja hätisteli sekä Paten että juontajan pois kameran edestä. Hän aikoi juuri ottaa aspiriininsa, kun huomasi kameran.

Meitä kaikkia tietysti nauratti, kun opettaja lähes-

tyi kameraa ja hänen jättimäiset kasvonsa tuijottivat meitä seinän kokoiselta valkokankaalta. Opettaja pälyili hetken ympärilleen ja laski sitten aspiriinin ja vesilasin pulpetille. Hänen kasvoillaan oli omituinen ilme.

Yleisö kohahti, kun opettaja äkkiä työnsi sormet molempiin sieraimiinsa ja venytti samalla silmäluomiaan alaspäin. Opettaja näytti aivan possulta. Sitten opettaja työnsi kielen ulos suustaan, katsoi kieroon ja heilutti korviaan. Me olimme tosi ylpeitä hänestä. Harva opettaja osasi ja uskalsi irvistellä niin hienosti suorassa tv-lähetyksessä, jota katsoi koko Eurooppa. Vielä harvempi sai niin hassuja ääniä pelkästään huuliaan pärisyttämällä. Opettaja sen sijaan pärisytteli koko Porilaisten marssin niin kuin ei mitään.

Esitys jatkui vielä tosi pitkään. Opettaja naksutteli kielellään Ukko Nooan ja matki sitten hepokattia, orankia, rehtoria ja opettajan vaimoa, joka puolestaan poistui salista juuri, kun opettaja tanssi televisiossa irlantilaista kansantanssia pelkän kamman ja paperinpalan säestyksellä.

Meitä kaikkia tietysti harmitti, että tunnistamaton käsi tarttui opettajaa korvasta ja kiskaisi hänet pois kameran edestä juuri kun opettaja oli ilmoittanut pi-

tävänsä puheen, jossa kertoisi mitä hän ajatteli rehtorista, meistä oppilaista, koko koululaitoksesta ja erityisesti eräästä isännöitsijästä.

KUULUISUUDEN KIROT

Opettajasta tuli hetkeksi aika kuuluisa. Häntä pyydettiin irvistelemään ja päristyttelemään kolmeen tv-ohjelmaan, hänelle tarjottiin roolia kahdesta kotimaisesta elokuvasta ja lisäksi häntä pyydettiin euro-, eduskunta- ja Aku Ankan kaksoisolentovaaliedokkaaksi.

- Et mene, sanoi opettajan vaimo.
- Mutta miksi? opettaja kysyi.
- Sinä olet ollut tv:ssä jo aivan tarpeeksi, opettajan vaimo sanoi.
- Mutta minä saisin ehkä oman tv-ohjelman, opettaja haaveili.
- Se tästä nyt vielä puuttuisi.
- Sinä olet vain kateellinen, kun minut on lopultakin huomattu, opettaja yritti vielä, mutta opettajan vaimo ei antanut periksi.
- Sinun naamanvääntelysi ne ovat huomanneet, ei

muuta. Kukaan ei ole kiinnostunut siitä, että sinä olet opettanut lapsia viisitoista vuotta. Sinut halutaan tv:hen siksi, että sinä olet väännellyt naamaasi tv:ssä. Sinut halutaan tv-ohjelmiin, koska sinä olet tv:stä tuttu, opettajan vaimo selitti opettajalle.

- Entä sitten? opettaja kysyi.
- Miettisit kumpi on arvokkaampaa, opettaminen vai pelleily.
- Pelleilystä saa enemmän rahaa.
- Opettamisesta saa paremman omantunnon. Sitä paitsi sinä et voi esiintyä tv:ssä. Sinä et ehdi, sillä sinun pitää lukea lapsellesi iltasatu, opettajan vaimo päätti keskustelun.

Opettajan vaimo oli tietysti oikeassa. Opettaja ei voisi millään yhtä aikaa esiintyä tv:ssä ja lukea lapselleen iltasatua, ellei opettaja sitten lukisi iltasatua tv-ohjelmassa, mutta sitten hän ei taas voisi väännellä naamaansa, sillä oli kamalan hankalaa irvistellä ja lukea satua. Me tiesimme sen siitä, että opettaja harjoitteli sitä luokassa. Kyllä tv-tähtien elämä oli hankalaa ja ristiriitaista.

Mutta jos oli tv-tähdillä hankalaa, niin rokkitähtien vasta vaikeaa olikin. Patella oli nimittäin ongelma. Vaikka Pate oli nyt kuuluisa ja hänellä oli oma

pukuhuone ja limsa-automaatti koulun parkkipaikalle pysäköidyssä suuressa rekka-autossa, ei Pate siltikään osannut kertotaulua. Ja jos Pate ei osannut kertotaulua, opettaja ei päästäisi häntä luokalta, eikä Pate voisi lähteä rokkikiertueelle.

Patén manageri lähetti kolme lakimiestä tapaamaan opettajaa.

– Pate, paljonko on kaksi kertaa kuusi? opettaja kysyi.

– Asiakkaamme vetoaa olosuhteisiin. Tämän luokan oppimisolosuhteet ovat puutteelliset eikä asiakkaamme siksi voi mitenkään selviytyä asetetuista tavoitteista, sanoi ensimmäinen lakimies.

– Sanokaa Patelle, että tekee ensi kerralla kotiläksynsä, sanoi opettaja.

– Asiakkaamme mielestä opetus on ollut puutteellista. Kertotaulua ei ole havainnollistettu riittävän selkeästi, sanoi lakimies numero kaksi.

– Sanokaa Patelle, että kertotaulu löytyy matematiikan kirjan takakannesta, sanoi opettaja.

– Asiakkaamme haastaa teidät oikeuteen ansionmenetyksestä. Te joudutte maksamaan hänelle miljoonakorvaukset, jos ette päästä häntä konserttikiertueelle, uhkasi kolmas lakimies.

– Sanokaa Patelle, että hän on suunnilleen tuhatvuotias ennen kuin minä olen maksanut ne miljoonat opettajanpalkastani, sanoi opettaja ja nauroi niin että löi otsansa opettajanpöytäan.

Jos oli vaikeaa tv-tähdillä ja rokkistaroilla, niin kaikkein vaikeinta oli kuitenkin meillä tavallisilla ihmisillä. Me tunsimme itsemme nimittäin tosi orvoiksi, kun Pate oli hylännyt meidät. Me emme enää voineet edes jutella Patelle, koska turvamies murisi niin uhkaavasti joka kerta kun yritimme lähestyä häntä. Pate puolestaan ei edes huomannut meitä kirkuvan ja pyörtyilevän ihailijalaumansa keskeltä. Kukaan meistä ei oikein käsittänyt, kuinka Pate oli saattanut jättää oman yhtyeensä, managerinsa, turvamiehensä ja batmanin.

Koska meillä ei ollut muutakaan tekemistä, me vaelimme satamaan katsomaan, joko Parrakas oli asentanut uuden moottorin meidän laivaamme.

Me hämmästyimme, kun satamassa oli valtava kuhina. Laiturin viereen rakennettiin nimittäin jotain, joka näytti aivan jättikokoiselta bussipysäkin katokselta. Vasaroiden paukutus ja työkoneiden surina täyttivät ilman. Kaikki veneet ja laivat oli jo laskettu vesille, ainoastaan meidän laivamme jökötti yhä paikoillaan pukkien päällä.

Se näytti erilaiselta. Se näytti aivan uudelta, sillä ikkunat oli viimeinkin korjattu, ja Paten paikkaama kylki ja koko muukin runko oli saanut uuden sinisen maalin. Laiva oli selvästikin valmis. Se tietysti ilahdutti meitä. Ehkä kaikki kuitenkin vielä järjestyisi. Ainakin opettajan laiva oli hieno.

PATE

Pate seiso keskellä suurta, valaistua pukuhuonetta. Pöydällä oli kolmea lajia limonaattia sekä kasa lehtiä, joiden kaikkien kannessa oli Paten kuva samoin kuin seinällä olevassa julisteessakin.

Paten edessä oli tanssinopettaja: pieni, jäntevä mies, jolla oli kova ääni ja tosi vikkelät kintut. Kaiuttimista kuului musiikkia jonka tahdissa opettaja parhaillaan teputti monimutkaisia askelkuvioita. Pate puolestaan seiso jähmeänä paikallaan ja näytti viileältä kuin merinorsun sierain.

Huoneessa oli Paten ja tanssinopettajan lisäksi vielä Paten uusi Manageri. Hänen vaatteensa olivat edelleen siistit ja sileät, mutta otsassa oli ylimääräinen kurttu.

– Ymmärrätkö sinä, että konsertti on jo viikon päästä? Manageri kysyi Patelta.

– Ymmärrän, vastasi Pate.

– Tähän on satsattu paljon rahaa: esiintymislavaa rakennetaan satamaan, liput tulevat myyntiin huomenna, bändi harjoittelee kappaleita, tv on tulossa ja sinä et suostu opettelemaan edes tanssiaskelia.

– Ymmärrän, sanoi Pate.

– Tämä on helppoa. Teet vain perässä, neuvoi tanssinopettaja ja teki Paten edessä askelkuvion.

– Ymmärrän, sanoi Pate.

– Miksi sinä et sitten tanssi? kysyi Manageri.

– Koska minä en osaa, sanoi Pate.

– Mutta minähän juuri opetan sinua, sanoi tanssinopettaja. – Ei tämä ole yhtään sen vaikeampaa kuin vaikkapa... kuuden kertotaulu.

– Ymmärrän, sanoi Pate. – Minä en osaa kuuden kertotauluakaan.

– Mutta sinä opit sen varmasti, Manageri yritti.

Patien mielestä se Manageri oli hieman omituinen. Managerihan oli olemassa juuri sitä varten, että hänen ei tarvitsisi oppia kertotaulua.

– Katso, me näytämme yhdessä mallia, lupasi Manageri. Sitten tanssinopettaja tanssi malliksi, Manageri tanssi perässä ja Pate napsutteli sormilla tahtia.

– Hyvä, kannusti Pate, kun Manageri lopetti. – Se meni ihan kivasti.

– Ja nyt on sinun vuorosi, huohotti Manageri. Hänen pukunsa ei ollut enää aivan yhtä sileä ja otsassa oli jo kaksi ryppyä.

– Mitä sinä vielä odotat? Manageri kysyi, kun Pate ei vielääkään liikahtanut.

– Minä odotan Elviiraa, sanoi Pate.

– Elviira on ollut ja mennyttä. Elviira on muinaismuisto ja minä olen sanonut sinulle jo tuhat kertaa, että Elviira ei enää esiinny, Manageri puuskahti.

– Sitten en esiinny minäkään, sanoi Pate. – Itse asiassa minä olen jo aika kyllästynyt olemaan kuuluisa. Minä taidan lopettaa koko homman. Meidän pitää rakentaa opettajan laiva valmiiksi ennen kuin opettaja häädetään.

– Hienoa, ihastui Manageri. – Jokainen oikea julkis on jossain vaiheessa kyllästynyt julkisuuteen. Sillä tavalla he saavat sitten lisää julkisuutta. Minä näen jo otsikon: Pate ja julkisuuden hinta! Pistetään siksi hinnaksi vaikka miljoona, yksinoikeudella.

– Minä lähden nyt etsimään muita. He ovat luultavasti satamassa korjaamassa opettajan laivaa, sanoi Pate.

Manageri ja tanssinopettaja katsoivat toisiaan. Managerin ilme oli kärsivä ja tanssinopettaja pudisteli päätään.

– Sinä et nyt todellakaan ymmärrä. Ensinnäkään sinun opettajasi ei saa laivaa, jos sinä et esiinny. Toiseksi sinulla ei ole enää kavereita. Sinä hylkäsit heidät, kun valitsit pukuhuoneen, limsa-automaatin ja kuuluisuuden, Manageri selitti Patelle.

– Hylkäsinkö? ihmetteli Pate.

– Hylkäsit, vakuutti tanssinopettajakin.

– Entäs Elviira? Pate kysyi.

– Hyvä on, hommataan Elviira, sanoi Manageri alistuneella äänellä.

– Varmasti?

– Totta kai, sanoi Manageri ja iski tanssinopettajalle silmää.

– Hyvä, sanoi Pate. – Te voitte jatkaa tanssiharjoituksia, minun täytyy nyt mennä kotiin syömään.

Patentmenty Manageri istui voipuneena tuoliin.

– Aiotko sinä todella pyytää Elviiraa? tanssinopettaja kysyi.

– En tietenkään. Enhän minä edes tiedä missä hän on.

– Koska sinä ajattelit kertoa Patelle totuuden?

– En koskaan.

– Mutta hän huomaa sen itsekin, tanssinopettaja epäili.

– Pate huomaa sen vasta lavalla, kun on jo liian myöhäistä, Manageri sanoi.

– Mutta Pate ei osaa vielääkään tanssia.

– Hommataan tanssijoita.

– Pate ei osaa soittaa.

– Sitä varten meillä on orkesteri.

– Pate ei osaa laulaa.

– Ääni tulee nauhalta.

– Pate ei osaa edes kuuden kertotaulua.

– Hän on kuuluisa ja ihmiset haluavat nähdä hänet. Se riittää, Manageri tiesi.

– Sinä olet näköjään ajatellut kaiken valmiiksi.

– Se on minun työtäni, huokasi Manageri. Hänen otsallaan oli kuitenkin kolme ryppyä.

HAASTE

Me olimme keränneet nimiä listoihin, joissa vaadittiin opettajan asunnon julistamista luonnonsuojelualueeksi. Meitä tietysti nauratti, koska me tiesimme, ettei opettaja tarvinnut mitään listoja, sillä hänellähän oli jo uusi koti satamassa.

Me olimme kuitenkin saaneet tosi paljon nimiä. Tiina oli kerännyt listaan isänsä ja äitinsä nimet. Minä olin kerännyt Tiinan, Hannan ja Tuukan nimet. Tuukka oli kerännyt isoäitinsä nimen ja hänen kissansa tassunjäljen. Pukari oli kerännyt muistiin kaikkien niiden nimet, jotka eivät olleet kirjoittaneet nimiään listaan. Samppa oli kerännyt Robinin ja Mustanaamion nimet, ja se oli tietysti tosi hienoa, vaikkakin Mustanaamion pääkalloleima näytti aivan Sampan pikkuveljen piirtämältä. Samppa kuitenkin kiisti sen jyrkästi.

– Minun pikkuveljeni piirtämä ei ollut puoleksi-kaan näin hyvä, Samppa sanoi loukkaantuneena.

Me seisoimme opettajan kerrostalon edessä ja olimme menneet sisään, jollei kulkuväylää olisi tukkinut suuri kuorma-auto, jonka kyljessä luki ”Eläintarha”.

Isännöitsijä seisoj kuorma-auton edessä keskustelemassa opettajan kanssa. Heidän vieressään oli kaksi miestä, joilla oli vihreät haalarit. Toisella heistä oli suuri haavi ja toisella jonkinlainen verkko.

– Avaat meille oven ja me viemme ne sinun elikkosi eläintarhaan, isännöitsijä sanoi opettajalle.

– En avaa. Sitä paitsi sinä olet ainoa, joka tässä talossa kuuluu häkkiin, huomautti opettaja.

– Minulla on eläinsuojeluviranomaisen päätös siitä, että kookaburra, muurahaiskäpy ja ne muut on viipymättä siirrettävä eläintarhan suojiin. Ne ovat uhanalaisia eläimiä näillä leveysasteilla.

– Ainoa joka täällä on uhanalainen olet sinä. Tuolaiset taulapääät uhkaavat kuolla sukupuuttoon silkkää tyhmyyttään, tiesi opettaja. – Sitä paitsi minulla on kansan tuki puolellani, opettaja huomautti.

Me annoimme nimelistat opettajalle, joka puolestaan antoi ne voitonriemuisena isännöitsijälle.

– Lue ja alistu, opettaja sanoi.

Isännöitsijä meni hiljaiseksi. Me olimme tietysti ylpeitä, että olimme auttaneet opettajaa kukistamaan ilkeän isännöitsijän. Opettaja oli näyttänyt meille ja isännöitsijälle kuinka yhteiskunta toimii. Väkivalta ei ratkaise mitään, mutta ihmisten mielipide muuttaa maailman. Isännöitsijän ei auttaisi nyt kuin hyväksyä kansan tahto ja jättää opettaja eläimeen rauhaan.

– Tosi vakuuttavaa. Kuusi nimeä, eläimen jälki, Robin ja joku suttu, isännöitsijä vähätteli luettuaan listat.

– Ei se ole suttu. Se on Mustanaamion sinetti, Samppa oikaisi. – Äitikin sanoi, että se on tosi hieno.

– Siinä näet. Jopa Vaeltava aave ja Gotham-citykin ovat minun puolellani, opettaja yritti, mutta hänen äänensä kuulosti hieman epävarmalta, sillä isännöitsijä oli juuri rutistanut paperit palloksi ja pudottanut ne vihreähaalarisen haaviin.

– Sinuna en tekisi tuota. Mustanaamion kosto on kauhea, opettaja varoitti.

– Nyt loppuu tämä pelleily. Me haemme ensin eläimet, sen jälkeen kannamme huonekalut tähän pihalle. Teidät on häädetty tästä hetkestä alkaen.

– Tulkaa perässä, isännöitsijä sanoi haalarimiehille ja aikoi kävellä opettajan ohi rappukäytävään. Hän ei kuitenkaan ehtinyt ottaa kuin pari askelta, kun opettaja kaikkien hämmästykseksi potkaisi häntä takamukseen.

Isännöitsijä jäykistyi ensin paikalleen ja kääntyi sitten hitaasti tuijottamaan opettajaa. Me pidätimme henkeämme.

– Potkaisitko sinä minua? isännöitsijä kysyi äänensä epäuskoa.

– En tietenkään. Se oli tuo, opettaja sanoi ja osoitti toista haalaripukuisista. Sitä jolla oli haavi. Haavimies kuitenkin puisteli päätään ja osoitti puolestaan opettajaa.

– Kantelupukki, opettaja sanoi haalaripukuiselle, joka punastui.

– Minä kuvittelin, että me voisimme sentään hoitaa tämän niin kuin aikuiset ihmiset, isännöitsijä sanoi ja väänsi sitten opettajaa nenästä.

Isännöitsijä ja opettaja olisivat varmasti tehneet vielä muutakin ellei haavimies olisi haavinnut opettajaa ja verkkomies heittänyt verkkoaan isännöitsijän päälle niin, ettei kummallakaan ollut enää paljon tilaa liikkua.

- Pöllö, sanoi opettaja.
- Opossumi, sanoi isännöitsijä.
- Haisunäätä, sanoi opettaja.
- Rupisammakko, sanoi isännöitsijä.
- Lehtokurppa.
- Ruisrääkkä.
- Iilimato.
- Loispistiäinen.

Meitä hämmästytti kuinka paljon eläimiä isännöitsijä ja opettaja tunsivat. He olisivat varmasti jatkaneet luetteloa vaikka kuinka pitkälle, jollei opettajan vaimo olisi juuri silloin tullut lapsensa kanssa kaupasta. Opettajan vaimolla oli rattaissa lapsen lisäksi kasa tyhjiä pahvilaatikoita muuttotavaroita varten.

– Päivää, pikkurouva, sanoi isännöitsijä verkon sisästä. – Auttaisin mielelläni laatikoiden kanssa, mutta käteni ovat nyt hiukan sidotut.

– Hei kulta. Tulen heti kotiin, kunhan tästä vapaudun, sanoi puolestaan opettaja haavista.

Opettajan vaimo ei sanonut mitään. Työnsi vain rattaat ovesta, jota toinen haalarimiehistä piti hänelle auki.

– Näitkö nyt? Sinun vaimosikaan ei enää puhu sinulle, huomautti isännöitsijä.

– Minulla sentään vielä on vaimo. Sinä häädit omasi, huomautti puolestaan opettaja.

– En minä vaimoani häätänyt, vaan hänen koiransa. Minä sanoin hänelle, että hänen on valittava koira tai minut, isännöitsijä oikaisi.

– Sinun vaimosi on viisas ihminen, tiesi opettaja.

– Tämä on viimeinen tarjous. Hankkiudut eroon niistä kojooteistasi, niin minä perun hädön, isännöitsijä lupasi.

– En minä voi, ne ovat perheenjäseniä. Eikö ole mitään muuta mahdollisuutta?

– Ei, sanoi isännöitsijä.

– Siinä tapauksessa minä haastan sinut kaksintaiteluun, opettaja sanoi ääni väristen.

– Säästä itseäsi. Sinä et pärjäisi minulle edes unisasi.

– Sehän nähdään.

– Valitse aseet.

– Taistelusta tulee julma ja kiihkeä. Onko sinussa miestä sellaiseen?

– Valitse aseet.

– Se kumpi saa nimensä isommalla ensi sunnuntain lehteen, on voittaja, uhosi opettaja.

– Sovittu. Minun karismani varjossa sinä et saa ni-
meäsi edes kadonneita-palstalle, tiesi isännöitsijä.

– Jos minä saan suuremman otsikon, minä voitan
ja me saamme jäädä. Jos sinä voitat, me lähdemme.

– Sinä häviät.

– Me taistelemme viimeiseen palstamillimetriin
saakka, opettaja sanoi kohtalokkaalla äänellä.

Meitä värisytti. Oli hurjaa olla todistamassa, kuin-
ka kaksi pelotonta taisteljaa heitti haasteen toisil-
leen. Opettaja ja isännöitsijä olivat meidän mieles-
tämme kuin kaksi Sir Arthurin ritaria. Vaikutelmaa
himmensi ainoastaan se, että opettajan haavi juuttui
oviaukkoon ja isännöitsijän verkko oli takertunut
kuorma-auton puskuriin, eivätkä haalarimiehet saa-
neet heitä irrotettua, sillä heitä nauratti jostain
syystä aivan kamalasti.

ILMALAIVA

Laiva oli kadonnut! Pukit, joiden päällä laiva oli
koko kevään levännyt, oli siirretty syrjään ja pai-
kalla oli vain pari tyhjää hernekeittopurkkia, joista
lokkiparvi parhaillaan kinasteli. Laivapressu oli
myttynä telineiden alla. Koko laivojen talvisäilytys-
alue oli nyt autio ja sen ympärille rakennettiin par-
haillaan aita. Siihen tuli katsomo Paten konserttia
varten.

– Joku on varastanut meidän laivamme, kauhistui
Hanna.

– Kuka voisi varastaa kokonaisen laivan? ihmetteli
Tiina.

– Ehkä sitä ei ole varastettu. Ehkä Parrakas on
vain laskenut sen jo vesille, arvelin minä.

Me tähyilimme laitureita, joissa kellui kaikenväri-
siä aluksia, mutta ei yhtään sinistä.

Sen sijaan me näimme Parrakkaan ja Parrattoman. He eivät kelluneet, vaan seisoivat eräällä syrjäisellä ja puolityhjällä laiturilla. Parrakas tuijotti merelle, Parraton nuuskutteli laiturin tolppaa.

– Laiva on varmasti karannut, säikähti Tiina.

– Tai uponnut, sanoi Tuukka ja me kaikki muistimme Paten paikkaaman aukon laivan kyljessä. Ehkä se ei ollut pitänytkään vettä. Laiva oli uponnut ja makasi nyt merenpohjassa.

– Minä arvasin, sanoi Samppa.

Me muut emme sanoneet mitään, koska me olimme sanattomia.

Parrakas ei vaikuttanut kovin murheellisilta, kun me pääsimme hänen luokseen. Toisaalta laivakaan ei ollut enää hänen, joten mitäpä sen kohtalo häntä olisi edes liikuttanut. Meistä oli kuitenkin julmaa, että hän oli niin hyväntuulinen sellaisen murheen edessä. Parrakas nimittäin hyräili merimieslaulua. Me emme tietenkään yhtyneet musisointiin, vaikka Parrakkaan ääni olikin tavattoman kaunis ja sointuva. Edes musiikki ei nostaisi laivaa meren pohjasta, eikä pelastaisi opettajaa asunnottomuudelta. Mikään ei pelastaisi.

Me seisoimme murheellisina laiturin päässä ja tui-

jotimme väikehtivää merta. Tuntui surulliselta, että jokin sellainen, jota olimme yhdessä vaalineet makasi nyt hylättynä pimeässä veden alla.

– Tuollako se on? Tuukka kysyi vaisusti ja osoitti merta.

Parrakas havahtui ja lopetti laulunsa.

– Ei, kun tuolla, sanoi Parrakas ja osoitti taivaalle.

Me nyökkäsimme. Me emme olleet tienneet, että laivatkin menevät taivaaseen, mutta ajatus tuntui kuitenkin lohduttavalta. Laivojen taivas oli varmasti ihana paikka. Meidän laivamme purjehti nyt pitkin pilvimerta.

– Kärsikö se, vai opposiko heti? Hanna halusi tietää.

– Ei kärsinyt eikä uponnut. Lentoon lähti kuin nuori varis, naureskeli Parrakas.

Se oli meistä tietysti sopimatonta. Vaikka meidän laivamme kenties olikin hieman kömpelö ja vanha, ei sitä siltikään saanut pilkata. Ei sellaisena hetkenä.

– Itse olet kärsinyt vanha varis, sanoi Tiina.

– Onko se syvälläkin? Tuukka yritti olla asiallinen, mutta hänen äänensä särkyi.

– Ei ole syvällä, kun on korkealla, vastasi Parrakas ja osoitti taas sormellaan taivaalle.

Vasta silloin me katsoimme ylös ja näimme laivan. Tarkemmin sanottuna me näimme meidän laivamme pohjan, sillä tavattoman suuri nosturi oli juuri laske-
massa laivaa alas. Laiva pyöri hitaasti paksun vaije-
rin varassa ja nosturin kuljettaja odotti, kunnes se
oli kääntynyt oikeaan asentoon laiturin suhteen. Sit-
ten hän laski laivan varovasti veteen aivan meidän
eteemme.

Laiva keinui hiljaa meressä, kun Parrakas kiinnitti
köydet sen keulaan ja perään. Meidän teki mieli kil-
jua riemusta.

Saatuaan laivan kiinni Parrakas heitti merimies-
säkkinsä laivan perässä olevaan syvennykseen. Sit-
ten hän alkoi lastata laivaan suuria pahvilaatikoita,
joita oli pinossa laiturilla. Me huomasiimme vasta
nyt, että laiturilla oli itse asiassa aika paljon kaiken-
laista tavaraa: huopia, vesikanistereita, karttoja, retki-
keitin, pelastusliivit ja muuta sellaista mitä laivassa
saattoi tarvita.

- Mitä tuossa pahvilaatikossa on? Hanna kysyi.
- Hernekeittoa, vastasi, Parrakas.
- Mitä tuossa toisessa pahvilaatikossa on? kysyi
puolestaan Tiina.
- Hernekeittoa, vastasi Parrakas.

Meidän ei tarvinnut kysyä mitään lopuista laati-
koista, sillä me arvasimme jo niiden sisällön. Meistä
oli tosi hienoa, että Parrakas oli ajatellut kaiken opet-
tajan puolesta valmiiksi. Toivottavasti opettaja ja hä-
nen perheensä pitivät hernekeitosta.

Se meitä vähän kummastutti, että pelastusliivejä
oli vain yhdet, vaikka opettajan perheeseen kuului
kolme henkeä ja koirat päälle. Me tietysti huomau-
timme asiasta.

– Opettajan? Minkä ihmeen opettajan? ihmetteli
Parrakas.

Me tajusimme, että me emme olleet kertoneet Par-
rakkaalle mitään opettajasta ja Parrakas luuli yhä,
että me halusimme laivan vain itsellemme.

Me tietysti kerroimme Parrakkaalle kaiken opetta-
jasta ja kojooteista ja ilkeästä isännöitsijästä joka oli
häätänyt oman vaimonsakin. Mitä pidemmälle me
ehdimme, sitä hämmästyneempi hän oli. Kun me lo-
petimme, Parrakas näytti meidän mielestämme aika
surulliselta. Hän nosti Parrattoman syliinsä ja rap-
sutti sitä korvan takaa. Parraton nuolaisi Parrakkaan
poskea.

Me tietysti lohdutimme heitä molempia ja sa-
noimme, että kyllä kaikki vielä järjestyisi. Kun Pate

pitäisi konserttinsa, Parrakas saisi lipputulot ja opettaja laivan. Me emme tietenkään uskoneet, että opettaja voitvaisi kaksintaistelun. Naamanväentelystä sai ehkä hyvän tv-ohjelman, mutta aika huonon otsikon. Meitä kuitenkin lohdutti se, että edes Parrakkaaseen saattoi luottaa. Me sanoimmekin sen hänelle.

– Niin, sanoi Parrakas. Hän näytti vajonneen jonkin partansa sekaan.

– Näkemiin, me sanoimme sitten Parrakkaalle ja Parrattomalle.

– Hyvästi, sanoi Parrakas. Hänen äänensä kuulosti aika surulliselta.

– Kuinka niin hyvästi? ihmetteli Tiina, kun me kävelimme ulos satamasta.

– Merimieshuumoria, päätteli Tuukka.

KONSERTTI

Esiintymislava oli suunnattoman suuri. Sen jökötti laivarannassa kita ammollaan kuin aikoen nielaista ne tuhannet kaupunkilaiset, jotka olivat kerääntyneet kuulemaan Paten ensikonserttia. Lavan takana väikkyi meri ja jossain laiturissa keinui meidän laivamme.

Me olimme tietysti ylpeitä Patesta, vaikka samalla kaikkien olo olikin jotenkin haikea. Mekin olisimme voineet nyt olla lavan takana odottamassa esiintymisvuoroamme, jollei Pate olisi vaihtanut meitä pukuhuoneeseen ja limsa-automaattiin. Toisaalta me ymmärsimme, että se oli ollut Paten ainoa keino välttyä kertotaululta.

Me tietysti menimme tapaamaan Patea ennen konserttia. Pukuhuoneen ovella me tapasimme kuitenkin Managerin.

- Minne matka? Manageri kysyi.
- Me ajattelimme toivottaa Patelle onnea konserttiin, Tuukka selitti.
- Onnea hän tarvitseekin, eikä sekään taida auttaa, sanoi Manageri ja naurahti omituisesti.
- Kuinka niin? ihmettelimme me.
- Luulee laulavansa Elviiran kanssa, mutta eipä taida Elviira tulla.
- Kuinka niin? ihmettelimme me.
- Koska Elviira ei esiinny, tiesi Manageri ja nauroi taas.

Kun Manageri ei päästänyt meitä tapaamaan Patea, me lähetimme hänelle terveisiä. Manageri sanoi kerotovansa ne Patelle heti kun palaisi takaisin. Hän oli nimittäin juuri viemässä lippurahoja turvaan. Niitä oli kuulemma ainakin sadantuhannen euron edestä. Se oli meistä hienoa. Me ehdotimme, että Manageri voisi viedä rahat suoraan Parrakkaalle maksuksi laivasta.

- Mistä laivasta? kiinnostui Manageri.

Me tietysti kerroimme hänelle meidän laivastamme, joka odotti satamassa varusteltuna ja purjehdusvalmiina.

- Me voimme kyllä viedä ne rahat itsekin, ehdotti

Tuukka, mutta Manageri vain nauroi ja lähti kiikutamaan rahoja pois. Managerit olivat meidän mieles-tämme tosi hyväntuulista porukkaa.

Me katsoimme yleisömerta. Meitä vähän hirvitti ajatus siitä, että Pate luuli esiintyvänsä Elviiran kanssa, vaikka mitään Elviiraa ei tulisikaan.

- Pate takuulla pettyy, arveli Hanna.
- Elviira on Paten idoli, muisteli Tiina.
- Pitäisikö meidän varottaa Patea? kysyin minä.

Me katsoimme pukuhuoneen ovea, jonka edessä seisoi henkivartija. Henkivartija puolestaan paljasti meille kulmahampaansa ja murisi.

- Minulla on suunnitelma, sanoi Tuukka. Onneksi meillä on Tuukka, sillä Tuukka on nero.

Yleisöä oli valtavan paljon, sillä kaikkia kiinnosti nähdä oman kaupungin kuuluisuuksien Paten ja Elviiran yhteisesiintyminen, varsinkin kun kukaan ei ollut kuullut Paten koskaan esiintyvän. Emme mekään, jos tarkkoja ollaan. Tähän saakkahan Pate oli ainoastaan keskittynyt olemaan viileä, mutta esiintymislavalla tuhansien ihmisten edessä pelkkä viileys ei ehkä riittäisi, ei vaikka Pate olisi viileä kuin jääkarhun räkä.

Ilta hämärtyi ja esiintymislavan valonheittäjät sytyivät. Sitten aloitti Paten uusi bändi. Meidän mielestämme se ei tietenkään soittanut yhtä hyvin kuin me, mutta kaikkien täytyi kuitenkin myöntää, että kova ääni siitä lähti. Kitara vonkui, rummut paukuivat ja basso jylisi niin että vatsassa tuntui omi-tuiselta. Tanssijat tanssivat tosi notkeasti. Tunnelma oli hieno.

Bändi soitti kaksi kappaletta ja hiljeni sitten. Vain rummut jäivät pitämään pientä pärinää, joka kasvoi hitaasti tihentäen jännitystä. Yleisö pidatti henke-ään. Äkkiä lavan reunalla räjähti kaksi kanuunan-laukausta, jostain tulvahti valkoista savua. Valon-heittäjät kääntyivät kohden lavan keskustaa ja Pate astui näyttämölle.

Pate ei näyttänyt kovin suurelta tai vaikuttavalta. Itse asiassa hän oli suuren lavan keskellä pieni kuin papu parkkihallissa, mutta kaikkien täytyi myöntää, että hän näytti sitäkin viileämmältä. Pate näytti vii-leältä kuin mammutin kärsä.

Rummunpärinä lakkasi, kun Pate tarttui mikrofo-niin. Jännitys tihentyi äärimmilleen niin, että se tun-tui paisuvan kuplana kohti tummuvaa taivasta, kun-nes Pate lopulta puhkaisi sen.

– Missä Elviira on? hän kysyi. Ääni kimpoili ko-vana pitkin katsomoa ja vaimeni sitten. Tuli aivan hiljaista ja äkkiä Pate näytti kaikkien mielestä tavat-toman orvolta. Kaikki viileys oli kadonnut ja Pate oli vain pieni kaveri suurella lavalla.

– Onko kukaan nähnyt Elviiraa? Pate kysyi huo-lestuneena. Yleisö liikehti hermostuneena.

Pate oli juuri kysymäisillään kolmannen kerran, kun Elviira astui näyttämölle. Hänellä oli pitkät mustat hiukset, hänellä oli aurinkolasit, hänellä oli tosi tyylikäs rimpsumekko. Hän oli juuri sellainen kuin kuvassa, jonka me olimme nähneet Paten huo-neessa. Tai ainakin melkein. Elviira ei nimittäin ollut kovin pitkä, vain hieman Patea pidempi ja hänen tis-sinsäkin olivat paljon pienemmät kuin julisteessa ja lisäksi eri paria, mutta muuten hän oli aivan upean näköinen.

Koko yleisö kohahti Elviiran nähdessään. Se tosin saattoi johtua siitäkin, että Elviira kompastui pit-kään mekkoonsa ja hänen toinen tissinsä putosi la-valle. Tai tarkemmin sanottuna se oli kyllä appel-siini, jonka Tuukka oli hakenut läheisestä kaupasta. Hänen rahansa eivät olleet riittäneet kuin yhteen appelsiiniin, joten toinen tissi oli tehty siitä paperi-

pussista, jossa appelsiini oli ollut. Se oli aika litteä ja hyvin ruttuinen, mutta parempi sekin kuin ei mitään.

Tuukan mekko puolestaan oli venepressusta ja tukka trasselia. Kauempaa katsottuna asu näytti meidän mielestämme tosi aidolta. Kukaan ei varmasti huomaisi mitään.

– Minä luulin, että sinä olet pidempi, Pate sanoi tuijottaen hämmästyneenä appelsiinia, jota Tuukka yritti parhaillaan tunkea takaisin paikalleen.

– Minä kutistuin. Julkisuus on niin kuluttavaa, sanoi Tuukka saatuaan appelsiinin vihdoinkin kauluksen läpi. Se oli nyt samalla puolella paperipussin kanssa, mutta ei se ketään tuntunut haittaavan.

– Lauletaanko jotain? ehdotti Tuukka-Elviira siten.

Pate ei ehtinyt vielä vastata, kun meidän kaikkien hämmästykseksi lavalle astui toinenkin Elviira. Tämä toinen oli paljon ensimmäistä pidempi, mutta hänelläkin oli musta tukka, aurinkolasit ja mekko, joka oli kaikkien hämmästykseksi ihan samanlainen mekko kuin se, jonka me olimme edellisenä päivänä nähneet opettajan vaimolla. Kaiken lisäksi uudella Elviiralla oli aurinkolasiensa päällä ihan samanlaiset

silmälasit kuin opettajalla. Me tietysti kummasuimme, sillä kukaan meistä ei muistanut, että Elviiralla olisi ollut kahdet silmälasit ja vieläpä päällekkäin.

– Onkos täällä kilttejä lapsia? kysyi Elviira kakkonen. Hänen äänensä oli hämmästyttävän möreä.

– Miten teitä voi olla kaksi? ihmetteli Pate.

– Me olemme kaksoset. Me olemme kuin kaksi marjaa, rusina ja peruna, pienempi Elviira yritti.

– Kumpi teistä on peruna? kysyi Pate.

– Minä olen oikea Elviira, sanoi se möreä-ääninen.

– Ja minä tulin tänne kertomaan teille kaikille sadun kiltistä kojottiperheestä, isosta pahasta isännöitsijästä ja urheasta opettajasta. Siitä nimittäin saa hyvän ja suuren otsikon lehteen.

Koko yleisöä harmitti, kun isompi Elviira ei ehtinyt edes aloittaa kertomustaan, sillä lavalle astui jo kolmas Elviira. Kolmas Elviira oli suunnilleen samankokoinen kuin kakkonenkin. Hänelläkin oli musta tukka, aurinkolasit, hieno mekko ja viikset. Meitä nauratti, kun Elviira kolmonen näytti aika paljon isännöitsijältä. Hänen viiksensäkin olivat ihan samanlaiset. Jos tämä oli oikea Elviira, isännöitsijän täytyi sitten olla hänen veljensä.

– Nämä kaksi ovat huijareita. Minä olen oikea Elviira ja tulin kertomaan teille, että minä en enää laula. Lisäksi minä haluaisin lukea teille taloyhtiön järjestyssäännöt ja sieltä erityisesti kohdan, jossa puhutaan lemmikkieläimistä ja yörauhasta, jota koko maailmassa puolustaa vain eräs sankarillinen isännöitsijä. Hänestä saa mahtavan lehtiotsikon tai vaikka kaksikin, Elviira kolmonen vihjaisi.

– Jos sinä olet oikea Elviira, niin minä olen puhuva pingviini, sanoi silloin Elviira kakkonen.

– Jos sinä kuvittelet näyttäväsi Elviiralta, sinulla elviiraa päässä, sanoi kolmonen kakkoselle.

– Jos te olette Elviiroja, teitä on kaksi liikaa, huomautti pienin Elviira.

– Jos tämä on teistä hauskaa, te olette ihan tyhmiä, sanoi Pate.

Kaikki hiljenivät äkkiä. Kolme Elviiraa ja koko yleisö tuijotti Patea, joka seisoi pää painuksissa valo-kiilan keskellä.

– Te teette minusta vain pilaa. Te luulette, että minua saa pilkata ja minulle saa nauraa, koska minä haluan olla edes hetken kuuluisa ja ihailtu. Kyllä minä tiedän, etten minä osaa laulaa. Kyllä minä tiedän, ettei minusta tule koskaan rokkitähteä. Kyllä minä tie-

dän, ettei oikea Elviira ikimaailmassa haluaisi esiintyä minun kanssani, mutta minä sentään uskalsin haaveilla. Ja nyt se on ohi, Pate huokasi ja laski mikrofonin lattialla. Sitten hän käveli hitaasti pois valoympyrästä ja katosi lavan varjoon.

– Pate, odota, sanoi silloin pehmeä ääni lavan reunalta. – Minä olen Elviira.

Meitä nauratti kamalasti, kun neljäs Elviira astui lavalle. Me tietysti tunnistimme hänet heti, sillä hänellä ei ollut mustaa tukkaa, ei aurinkolaseja, hienoa mekkoa eikä edes viiksiä. Parrakkaalla oli nimittäin edelleen merimieslakkinsa, kauhtunut takki sekä tietysti parta.

– Huono yritys. Antaa olla, sanoi Pate.

– Jos tuo on Elviira, minä syön hänen partansa, sanoi Elviira kakkonen, se joka muistutti opettajaa.

– Ole hyvä vaan, jos välttämättä tahdot, sanoi silloin Parrakas.

Hän repäisi partansa irti ja antoi sen opettaja-Elviiralle. Sitten Parrakas riisui hattunsa, jonka alta tulvahti musta hiusvyöry.

– Sinut minä hoitelen myöhemmin, Elviira sanoi isännöitsijälle, jonka suu oli loksahnut ammolleen. Elviira otti isännöitsijä-Elviiralta aurinkolasit ja pani

ne silmilleen. Me tietysti tunnistimme oikean Elviiran, vaikkei hänellä ollutkaan hienoa pukua. Samoin teki koko muu yleisö, joka henkeään haukkoen seurasi kuinka Elviira käveli valoympyrän laidalle, tarttui Patea kädestä ja talutti hänet takaisin valokehään.

– Me laulamme nyt, sinä ja minä, sanoi Elviira.

Meille tuli kiire lavalle. Meitä ei nimittäin pidätelty enää mikään. Minä, Hanna, Tiina, Samppa ja Pukari raivasimme tiemme yleisömeren läpi ja kiipesimme esiintymislavalle Tuukan, Paten ja muiden seuraksi. Paten bändi oli jo aikoja sitten kyllästynyt Elviirojen paljouteen ja mennyt takahuoneeseen pelaamaan korttia. Me sen sijaan otimme heidän soittimensa. Hanna otti kitaran, minä menin pianon ääreen, Tiina otti basson, Pukari kiipesi rumpujakkaralle ja Samppa otti Tuukalta pressumekon viitakseen.

Opettaja-Elviira ja isännöitsijä-Elviira istuivat lavan reunalla. Opettaja mutusteli tekopartaa ja tarjosi sitä isännöitsijälle.

- Haluatko maistaa? opettaja kysyi.
- Antaa olla, sanoi isännöitsijä.
- Valmista? kysyi Elviira ja hymyili Patelle ja

meille. Pate nyökkäsi ja näytti hyvin vakavalta.

Sitten Elviira alkoi laulaa. Hänen äänensä oli tosi kaunis. Se oli matala ja pehmeä ja sähköinen. Me emme kuitenkaan kuulleet siitä paljon mitään, sillä minä paukutin pianoa kuin tavarajuna. Tiina jyskytti bassoa kuin painevasara. Hanna runttasi kitaraa kuin metsuri ja Pukari nyrkkeili rumpuja kuin raivo härkä. Samppa puolestaan liihotteli lavaa reunasta reunaan ja yritti karistaa Parratonta, joka roikkui viitan helmassa hampaillaan. Tuukka oli taas manageri ja Pate hymyili typertyneesti Elviiralle. Me pistimme parastamme. Meteli oli mieletön. Oli kuin tuhat tulivuorta olisi purkautunut yhtä aikaa. Yleisö nauroi ja piteli korviaan.

Kun me lopetimme, tuli niin hiljaista, että korviin sattui. Sitten Pate tempaisi mikrofonin Elviiralta ja huusi: PATEROCK!

AAMU-SANOMAT

SUNNUNTAIPAINOS

ELVIIRAN PALUU!

Kaupunkimme musiikkiväki koki eilen jymyllätyksen, kun kauan kadoksissa ollut rokkikuningatar Elviira teki comebackin. Hän esiintyi yllätysvieraana rokkikuningas Paten konsertissa. Konsertti oli jättimenestys eikä taputuksille ollut tulla loppua. Osa kunniasta lankeaa myös Elviiran ja Paten energiselle Koojootit-bändille, jonka musisointi muistutti elävästi maailmanloppua.

Tätä konserttia emme unohda.

LAIVA UPPOSI!

Pieni sininen laiva upposi eilen satama-altaaseen. Laivaa ohjanneen miehen onneksi laivan ohjaushytin katto jäi pinnan yläpuolelle. Hänen avunhuutojaan ei kuitenkaan kuulu satamassa olleen rokkikonsertin takia, joten mies huomattiin ja pelastettiin laivan katolta vasta aamulla.

Tarkemmissa tutkimuksissa kävi ilmi, että mies oli ottanut laivan omin lupinsa.

Vielä tarkemmissa tutkimuksissa kävi ilmi, että miehellä oli mukanaan laukku, jossa oli rokkikonsertin lippukassa.

Mies väitti aikoneensa viedä lippukassan turvaan, kun oli erehdyksessä joutunut laivaan, jonka oli erehdyksessä irrottanut laiturista ja erehdyksessä aikonut purjehtia sillä Väli-Amerikkaan.

– Minä erehdyin, sanoi Manageriksi itseään kutsunut mies, jonka poliisi korjasi talteen enempien erehdysten välttämiseksi.

Lippukassa palautettiin oikealle omistajalleen, rokkikuningas Patelle.

Opettaja söi parran

Opettaja söi parran.

– Maistuu karvaiselta, hän totesi kysyttäessä.

KUKA JÄÄ LUOKALLEEN?

Me olimme riemuissamme, sillä opettaja voitti kaksintaistelun. Vaikkei opettajan otsikko kovin iso ollutkaan, oli se kuitenkin isompi kuin isännöitsijän, joka ei ollut saanut omaa otsikkoa lainkaan. Opettaja sai siis asua asunnossaan koirineen kaikkineen, eikä isännöitsijän auttanut kuin tunnustaa tappionsa ja antaa periksi.

Me kaikki olimme tietysti tosi ihmeissämme siitä, että Parrakas olikin oikeasti Elviira. Vielä enemmän me hämmästyimme, kun saimme tietää, että Elviira oli isännöitsijän vaimo. Siis se sama, jonka isännöitsijä oli häätänyt koiran takia. Elviira oli niin suuttunut isännöitsijälle, että oli lopettanut laulamisen, naamioitunut ja aikonut purjehtia Parrattoman kanssa jonnekin sellaiseen maahan, missä koirat saivat ulvoa rauhassa isännöitsijöiden häiritsemättä.

Hän tunnusti, että oli aikonut purjehtia jo konsertti-iltana, sillä hän ei uskonut, että Pate olisi saanut kerättyä konsertista tarpeeksi rahaa laivan maksamiseen. Onneksi Elviira oli tullut toisiin ajatuksiin kuultuaan meiltä opettajasta, kojooteista ja isännöitsijästä. Hän oli päättänyt vielä auttaa opettajaa, mutta kävikin päin vastoin. Opettajan ansiosta Elviiran ja hänen koiransa ei tarvinnut purjehtia mihinkään. He muuttivat takaisin kotiinsa.

Kun isännöitsijällä ei ollut enää ketään hädettävää, hän hääsi itsensä ja muutti laivaan, joka nostettiin satama-altaasta Paten lahjoittamilla lippurahoilla.

Pate on jalo, tai sitten hänellä oli vain huono omatunto sen takia, että laivan uppoamissyöksi paljastui sen kyljessä oleva reikä. Se sama, jonka Pate oli paikannut. Joka tapauksessa isännöitsijä päätti vuorostaan kunnostaa laivan ja purjehtia sillä sitten etelänavalle, jossa kuulemma ei ollut lainkaan koiria. Ei siellä ollut paljon muutakaan. Siellä oli vain viileää.

Me puolestamme olimme hurjan tyytyväisiä, kun kaikki oli niin kuin ennenkin. Tai ei tietysti aivan. Me olimme hetken ajan olleet kuuluisia ja se tietysti muuttaa ihmistä. Meillä nimittäin oli kaikilla uudet aurinkolasit, jotka Elviira oli lahjoittanut meille ko-

koelmastaan. Elviirakin oli tosi jalo. Me kaikki näytimme viileiltä kuin poron papana, vaikka opettaja kyselikin meiltä taas kertotaulua.

- Paljonko on yksi kertaa kuusi? opettaja kysyi.
- Mänty, vastasin minä.
- Kaksi kertaa kuusi? kysyi opettaja.
- Paju, vastasi Tiina.
- Kolme kertaa kuusi? kysyi opettaja.
- Apinanleipäpuu, vastasi Tuukka.
- Neljä kertaa kuusi? kysyi opettaja.
- Kookospalmu, vastasi Samppa.
- Viisi kertaa kuusi? kysyi opettaja.
- Puutiainen, vastasi Hanna.
- Kuusi kertaa kuusi? kysyi opettaja.
- Pönkki, vastasi Pukari.
- Seitsemän kertaa kuusi? kysyi opettaja.

Kaikki katsoivat Patea. Pate mietti ankarasti. Me kaikki pidimme hänelle peukkuja.

- Neljäkymmentäkaksi, vastasi Pate.

Opettaja huokasi syvään ja katsoi sitten meitä.

– Pate läpäisi kokeen, te muut jäätte luokallenne, hän sanoi sitten. Hänen äänensä kuulosti hiukan murheelliselta. Meidän kävi opettajaa sääliksi. Hänen täytyisi erota meistä, vaikka me tiesimme, että

hän rakasti meitä. Elämä on joskus julmaa.

– Jos minun kaverini jäävät, sitten jään minäkin.

Me pidämme yhtä, päätti Pate.

Me hurrasimme. Me olimme taas bändi. Opettaja-kin hurraasi.

– Jes! hän kiljui. – Vihdoinkin vapaa!

Opettaja tanssi villisti ympäri luokkaa, vaikka paikalla ei tällä kertaa ollut edes tv-kameraa. Paikalla oli nimittäin meidän lisäksi vain rehtori, joka nojasi parhaillaan oven pieleen.

– Siinä tapauksessa sinäkin jäät luokallesi, rehtori sanoi opettajalle.

– Nämä tarvitsevat nyt erityisen hyvää opetusta, rehtori sanoi ja poistui.

Me liikutuimme. Opettaja oli niin onnellinen, että itki ilosta. Meikin olimme onnellisia. Vaikutti nimittäin siltä, että me saimme olla toisella luokalla vielä tosi pitkään. Kaikki yhdessä.

Ellalla on mukavia ystäviä, mukava luokka ja mukava opettaja. Kaikki olisikin oikein mukavaa, ellei Patea uhkaisi luokalle jääminen ja opettajaa häätö. Pate ei nimittäin osaa kertotaulua, hänen mielestään tuleva rokkistara ei sellaista tarvitse. Manageri saa opetella sen hänen puolestaan. Opettajaa puolestaan uhkaa häätö, koska hänen koiransa Kojo ja Ootti ulvovat öisin ja isännöitsijä päivisin.

Onneksi Tuukka keksii suunnitelman: kaikki ongelmat ratkeavat, jos Ellan luokka saa hankituksi opettajalle laivan. Opettaja voi muuttaa merille koiriensa kanssa eikä voi jättää Patea luokalleen, koska on merillä koiriensa kanssa. Pate puolestaan voi tehdä esiintymisensä opettajan jäähvyäiskonsertissa. Hänestä tulee kuuluisa, hän saa managerin eikä tarvitse kertotaulua. Tuukka on nero.

Ella ja hänen ystävänsä ovat hauskuuttaneet lukijoita ensin helppolukuisessa Kirjava Kukko -sarjassa, sitten romaaneissa *Ella Lapissa*, *Ella ja Paterock*, *Ella aalloilla*, *Varokaa lapsia!*, *Ella ja seitsemän törppöä* sekä *Ella ja Äf Yksi*.

Seitsemän ensimmäistä Ella-kirjaa on myös julkaistu yhteisniteenä ja äänikirjana: *Ella ja kaverit 1-3* sekä *Ella ja kaverit 4-7*. *Ella ja kaverit -ekstra* on hauska kaverikirja kaikille sarjan faneille.

www.tammi.fi

Kannen kuva: Mervi Lindman
Kannen suunnittelu: Aino Ahtiainen

L842

ISBN 978-951-31-3130-2

9 789513 131302